

**NOEN TANKER OM LIVET
UTVILSOMT GODE NYHETER**

Jeg har funnet et kart som hjelper meg å se hvor jeg er så jeg finner veien i denne stormfulle villmarken.

Oliver Cameron

Ideer er verktøyet vi tenker med.

Selv om vi ikke kan si oss enige i dem,
kan de være verdifulle å sammenligne med.

Dette heftet må gjerne kopieres eller videredistribueres, men kun hvis det reproduseres komplett og uforkortet i sin helhet, i tillegg til at denne bemerkningen skal være med. Slike kopier kan selges, men ikke til en pris som er høyere enn rimelige utgifter til opptrykk og distribusjon.

De mer utførlige utgivelsene Good New for Sure! (hefte) og Thoughts Born of Turmoil: About the Significance of Our Life (bok).

De kan også fåes ved å sende en sjekk eller postanvisning til nedenstående adresse. \$4 porto for heftet på 47 sider; \$13 i porto for boken på 207 sider, som også inkluderer heftet.

© 1999 Oliver Cameron

4749 Nicasio Valley Road

Nicasio, CA 94946

U.S.A

INNLEDNING

Dette heftet er et forsøk på å dele med andre et syn på tilværelsen som har kommet til å bety svært mye for meg.

Måten vi mennesker opptrer på, og alt kaoset rundt oss som så ofte gjør oss ulykkelige, har fått meg og mange andre til å lure på hvorfor det er slik, og hvordan det er mulig å forsvare all lidelsen vi ser.

Selv om verdslige filosofier har gjort mange nye oppdagelser, har de ennå ikke funnet årsaken til at vi overhodet eksisterer. Filosofi alene

gir heller ikke håp eller rettledning om hvordan våre behov og ønsker til slutt skal oppfylles.

Religiøse retninger som hevder å ha et større perspektiv enn vårt eget som utgangspunkt, er det eneste hjelpemiddelet vi har. Men når jeg ser i den retningen, viker blikket mitt unna alle de rotete motsigelsene og de frastøtende skikkene de praktiserer. Men likevel finner jeg ingen annen informasjonskilde som gjør mer enn bare å stille spørsmål om disse livsviktige spørsmålene.

Mitt eneste utgangspunkt for å begynne å resonnerer omkring livet er den kunnskap jeg har fått gjennom livserfaringer og alt jeg generelt vet om den menneskelige natur og livsbetingelser. Hvis det i religiøse skrifter finnes en forklaring som stemmer med det jeg ser, er det flott. Hvis ikke, stiller jeg meg skeptisk til den kilden.

Jeg er ikke overtroisk når det gjelder religiøse skrifter. Min interesse for og tilnærming til slike skrifter er mer filosofisk enn religiøs. Jeg er ikke religiøs i tradisjonell forstand, og har ingen tilknytning til religiøse organisasjoner. Av den grunn leser jeg skriftene uten å være påvirket av fordommer jeg har fått fra religiøs indoktrinering.

Jeg blir ikke lett påvirket av argumenter og kritikk fra dem som bare bruker en tolkning av skriften som de har vedtatt som sin referanseramme, i stedet for å ta i bruk menneskehetens totale livserfaring. De er sikkert oppriktige nok, men det er ingen erstatning for et perspektiv som er bredt nok til at de oppdager uoverensstemmelsene i det de tror på.

Når man ser bort fra alt tøv og vås, kan det virke som om religionene prøver å hjelpe oss med vårt behov for både sosial og intellektuell tilfredsstillelse. Moralske bud bidrar til å gi gode sosiale forhold mennesker imellom. Med det slike bud har å si om forholdet til en større livssfære, forsøker de å dekke vårt behov for mening og individuell betydning.

Når det gjelder dette, kan en spesielt tilfredsstillende og fornuftig lære finnes i våre tradisjonelle skrifter (Bibelen). Den forteller at Jorden er fødested for mennesker som vil kunne bli venner med hverandre, og om Den ene som ga oss liv. Forskjellen på ren eksistens og et helt og fullt liv, består i å ha venner.

Fordi vi i bunn og grunn er sosiale vesener som ikke kan være tilfreds uten venner, må enhver forklaring på vår eksistens ta det faktum med i betraktning. Når man ser at vår situasjon her på jorden har alt som skal til for å gjøre et slikt forhold mulig, virker denne forklaringen mer

enn sannsynlig. Jeg har ikke funnet noen bedre forklaring. Å vite hva som skal til for å gjøre vennskap mulig, er nøkkelen til å forstå oss selv og vår situasjon.

Denne måte å tenke rundt våre erfaringer på synes jeg er fornuftig. Det forklarer hva som gjør det mulig å leve et verdig liv. Det gir håp om at vi som enkeltpersoner til slutt kan finne en mer passende tilfredsstillende av selv våre dypeste og mest vedvarende lengsler.

Ettersom vi selv er ansvarlige for det som gjør det mulig å tilfredsstille våre behov, trenger vi å vite mest mulig som kan hjelpe oss dit. Alle synspunkter som gir håp om den endelige mening og tilfredsstillende, gjør det lettere å møte midlertidig ubehag og leve et liv med større følelse av retning og visshet.

Det ville ikke vært noe poeng å skrive om mine tanker hvis de ikke hadde vært litt annerledes, men i vår tid med anarki på tankenes område vil de antakelig ikke virke særlig kontroversielle, eller for den saks skyld overhodet bli lagt merke til. Det får være som det vil – jeg har likevel tro på disse ideene og min evne til å resonnerer. Fordi jeg er et menneske, kan det være jeg tar feil selv om jeg synes ideene virker velbegrunnede. Likevel frykter jeg ikke å møte dommeren med det jeg har skrevet i hånden. Hvis jeg ikke hadde delt dem med andre, ville jeg hatt større grunn til å frykte.

Når det gjelder skrivekunst, er jeg omtrent like god som et jordekorn... vel, kanskje. Ekornspor over et papirark er muligens lettere å forstå enn mine skriblerier. Jeg er takknemlig for dem som har oppmuntret meg eller generøst nok har hjulpet til å gjøre det leselig.

Dersom vi ikke har ansvar for våre gjerninger, er vi ikke bedre enn dyr, da har vi ingen verdighet. Dette er noe vi ikke kan komme bort fra! Ansvarlighet og konsekvenser av våre handlinger gjør livet alvorlige.

Jeg må ta ansvar for disse tankene jeg uttrykker. Men samtidig forstår jeg at jeg ikke selv er ansvarlig for de evnene jeg er født med, og heller ikke for at jeg har fått mulighet til å utvikle dem. Når noen prøver å skrive ned sine tanker, dukker uforutsette forhold og ny innsikt opp – hvorfra vet jeg ikke. Det er en del av tankeprosessen som stikker dypere enn bevisst arbeid, og er noe ingen kan ta æren for, ikke engang hvis noen av dem, så vidt jeg vet, kanskje er originale.

Det har tatt mange år og utallige omskrivninger å få disse tankene formulert på papiret. Jeg sier alltid at det kunne blitt bedre, men tiden

er nå inne til å la det være godt nok. Jeg håper at også andre som vandrer under skyene, kan se den strimen av håp som jeg finner i disse uortodokse synspunktene.

MIN FILOSOFI

Å forholde seg til uvante tanker er mildt sagt vanskelig. Det gjelder i hvert fall meg, så jeg håper en enkel sammenfatning av hovedprinsippene i min livsfilosofi vil gjøre det lettere å forstå.

I korte trekk er prinsippene slik:

1. Menneskeheten ble gitt sin eksistens fordi Skaperen er et sosialt vesen som ønsker venner. Hva vi vil gjøre etter at vi er kommet sammen med Ham, kan jeg ikke forestille meg, siden jeg ikke er moden, men jeg er sikker på at det er noe meningsfullt, for En jeg stoler på, sier det.
2. Krefter utenfra kan ikke gjøre oss til venner. Legemer kan bli skapt og få sjel, men en vennligsinnet personlighet må være noe man bestemmer over selv.
3. Å ha selvbestemmelse innebærer at vi må kunne velge mellom alternativer.
4. Nødvendigheten av valgfrihet er grunnen til at vi er født på jorden fjernt fra Skaperens overveldende nærvær. Her kan vi erfare både godt og ondt slik at vi kan lære oss å verdsette det gode, og prøve å gi av det selv hvis vi blir villige til det. Å være i stand til å sette pris på ting er det som gjør livet verdt å leve. Minnet om de vonde følelsene som gjør verdsetting mulig, vil gjøre det unødvendig å konstant leve med det onde. Derfor er det ikke behov for ondskap i det evige liv.
5. Vennskap er basert på gjensidig tillit og anerkjennelse.
6. Skaperen vinner vår tillit og anerkjennelse ved å vise at både Han og livet er godt, men at midlertidig lidelse er nødvendig og på sin plass for å gjøre det mulig. Han demonstrerer dette faktum slik at alle som trenger det, kan se det i tide. Våre tradisjonelle skrifter og det at Jesus kom til menneskene som Ordet, er en del av demonstrasjonen.
7. Vi vinner Hans tillit og anerkjennelse ved å bli villige og å prøve og leve etter Den gyldne regel om å elske andre som vi elsker oss selv. Slik situasjonen er på jorden, finnes det så mange fristelser, tilbøyeligheter og anledninger til å være selvopptatt, selvisk og hensynsløs at man kan kalle det et typisk trekk. Når Skaperen ser at noen er villig til være

omtenksom og pålitelig med så vanskelige forhold rundt seg, finner Han noe å verdsette og respektere dem for.

Dette vises tydelig i Matteusevangeliet 19:16-22: En rik, ung mann spurte Jesus om hvilke gode gjerninger han måtte gjøre for å få evig liv. Mannen hadde en fullstendig feil forestilling om hva som skulle til, så det var umulig å svare på spørsmålet slik han ventet. I stedet fortalte Jesus ham hva som var nødvendig. Hvis han ville ha evig liv, fikk han høre, måtte han følge budene. På spørsmål om hvilke, svarte Jesus: Ikke drepe, ikke bryte ekteskapet, ikke vitne falskt, hedre sin far og mor og elske sin neste som seg selv. Disse budene kan oppsummeres i det ene som man vanligvis kaller Den gyldne regel.

Etter at den unge mannen hadde innvendt at han holdt disse budene, stilte han et nytt spørsmål. Han hadde fått høre det vesentligste, men det var helt enkelt og alminnelig, slett ikke det han hadde ventet. Han var ikke tilfreds og spurte: Hva står så igjen? Som svar på dette andre store spørsmålet, fikk han vite at hvis han ville være perfekt, skulle han selge alt han eide og gi det til de fattige, og så komme og følge Jesus.

Hvis han hadde blitt en disippel av Jesus, ville det vært en øyeblikkelig oppfyllelse av det forholdet vi er skapt for, nemlig til slutt å leve sammen med Den ene som har gjort en eksistens som Hans venner mulig.

For meg synes det som om svaret på mannens to spørsmål viser forskjellen på det som kreves av alle, og det privilegiet som kun er tilgjengelig for dem som kjenner Jesus. Hvis Skaperen tilbyr seg å gi oss opplæring hver for oss, er det tåpelig å ignorere det. Jesus sa ikke at mannen måtte bli disippel for å få evig liv. Han innledet sitt svar på det andre spørsmålet med et "hvis", og det å bli disippel av Jesus var ikke inkludert i svaret på det første spørsmålet.

Da jeg ble disippel, gikk jeg med på å prøve å gjøre det Mesteren vil at jeg skal gjøre, hvis jeg kjenner til det. Det kunne jeg gjøre fordi Han ga meg selvbestemmelse og fordi jeg stoler på Ham. Han kan ikke forvente seg noe av meg som vil stride imot min natur og velvære, uten at Han motsier seg selv. Å bli kommandert av Ham ville være i strid med den verdighet Han har gitt meg. Det ville gjøre meg til en slave, ikke en venn. Han vil at vi skal bli verdige følgesvenner. Jeg ønsker den modenheten som gjør en slik verdighet mulig. Jeg higer etter å se hvordan livet vil bli etter at det er oppnådd.

Matteusevangeliet 25:31-46 forteller om det samme prinsippet Jesus

ga i sitt svar på den unge mannens første spørsmål, om hva som er nødvendig for å kvalifisere for evig liv. Før vers 31 snakker Jesus om mennesker som kjenner Ham og hva Han forventer av dem. I begynnelsen av vers 31 gir Han grunnlaget for dommen over alle mennesker, i motsetning til de som har kunnskap. Utsagnene om de dømte, både de verdige og de uverdige, tyder på at de ikke hadde kjennskap til Jesus og Hans lære på forhånd. De ble dømt på bakgrunn av hva de visste med seg selv at de skulle gjøre, det som igjen kan oppsummeres med Den gylne regel.

Denne forklaringen er viktig, fordi den gir et rettferdig grunnlag for dommen. Hvis den kristne forestillingen om at alle er fortapt hvis noen ikke tar til seg kunnskapen om Frelseren, er sann, holder den mange mennesker ansvarlige for informasjon de ikke har tilgang til. Og å legge deres skjebne i hendene på andre feilbarlige mennesker, bygger opp under den urettferdigheten.

En av de første tingene våre tradisjonelle skrifter forteller, er at vi i bunn og grunn ligner Skaperen. Vi trenger venner, så det er rimelig å tro at Han også gjør det. Skriftene er meningsløse uten den antakelsen.

Men det er et problem ved dette. Lidelse er en nødvendig del av utviklingen mot å bli i stand til vennskap. Det er også et nødvendig grunnlag for de følelsene av verdsetting som gjør tilværelsen til en god erfaring.

Hvis vi ikke kan forstå at vi behøver lidelse for å gjøre det mulig for oss å få noe mer enn et verdslig, høykvalitetsliv, kan vi ikke ha tillit til Skaperen, og vennskap med Ham blir ikke mulig.

Våre tradisjonelle skrifter forteller hva Han gjør for å vise nødvendigheten av lidelse, og at Han er en pålitelig venn, til tross for hva lidelsene kunne tyde på. Imidlertid kan Han ikke åpenbare seg selv og sine verdier så åpent at vi frykter Ham. Venner må ha frihet til ikke å være venner.

Min forklaring av skriftens lære kan lett ignoreres. Uansett hvor rimelige mine tanker måtte være, er jeg bare et utilstrekkelig menneske. Vi ble jo ikke akkurat forklart tingene med vendinger det ikke er mulig å misforstå i et klart og tydelig budskap fra Skaperen.

Men vi trenger ikke å vite hva skiftene lærer mens vi bor på dette fødestedet for å bli vennligsinnede mennesker som kvalifiserer for et uendelig høykvalitetsliv.

Noen trenger riktignok skriftene for å kunne følge Jesus, Ordet, og bli del av den store demonstrasjon som viser behovet for lidelse og at Skaperen, tross lidelsen, er en pålitelig venn. Alle som trenger det, vil en gang få se denne demonstrasjonen, slik at de kan bli venner av både Skaperen og andre vennligsinnede mennesker. Uten å forstå dette ville vennskap med Ham vært umulig, og verden ville være en svært smertefull og kostbar fiasko.

På grunn av rollen Jesus, Ordet, har for å vise at Skaperen er en pålitelig venn, blir Han med rette kalt verdens frelser. Han gjør det mulig for alle som er kvalifisert, til å ha et fullverdig liv som Skaperens venner ved å vise at Han er til å stole på og adlyder kjærlighetens lov.

Det er godt å vite dette. Men ikke alle gjør det, og jeg er glad for at det ikke er mitt ansvar å sørge for at de kan få vite om det. Det ville vært ubehagelig om en annens velvære ville stått på spill under min mangel på selvdisciplin, ferdigheter eller evner. Det ville sannelig vært urettferdig overfor dem også, og en slik urett ville gitt et svært deprimerende og håpløst perspektiv på hva som kan være grunnlaget for vår eksistens. Våre instinkter, åndsevner og andre omstendigheter er slik laget at vi kan fullbyrde hensikten med vår eksistens ved å lære og leve etter Den gyldne regel og slik kvalifisere oss til et godt og evig liv uten at vi vet her og nå hvorfor vi eksisterer.

Sunn fornuft sier meg at det ikke er nødvendig med en spesiell vei til frelsen, ettersom mange mennesker ikke har hatt noen mulighet til å vite om den. Hvis det likevel skulle være nødvendig, og den ikke er tilgjengelig for dem, gjøres det urett mot dem.

Nødvendigheten av å ha selvbestemmelse og få nok forståelse og evne til å verdsette ting for å kunne bli venner med Skaperen, forklarer hvorfor vi har et mer komplekst og utfordrende forhold til vårt jordiske fødested enn andre livsformer her. I motsetning til dyrene er vi skapt slik at vi er nødt til å foreta mange tilpasninger av naturressursene for å dekke våre behov. Det er nødvendig for å utvikle våre overlegne mentale evner og å kunne utvikle mer avanserte mellommenneskelige forhold.

Når vi tilfredsstillere våre behov ved å bruke råmaterialer fra naturen, lærer vi å ta initiativ, vi utvikler oppfinnsomhet og tilegner oss evnen til å tenke fremover og bli verdsatt. Jo mer vi kan gjøre på egen hånd, desto mer blir vi egne individer, og jo mindre blir vi kun en forlengelse av andres initiativ og oppfinnsomhet. Det øker vår verdighet som mennesker.

Gjennom det meste av historien har mennesket ikke hatt tilgang til moderne kraftressurser og utstyr. De har de samme tendenser som oss, men på grunn av deres begrensede teknologi har de ikke vært så destruktive. Jeg lurer på om vi egentlig er så privilegerte når alt kommer til stykket.

Frihet uten valgmuligheter er en umulighet. Vi har fått grenser å leve innenfor som er best for vår utvikling, men det finnes ingen gjerder omkring. Gresset virker ofte grønnere på den andre siden!

Utilbørlig bruk av åndelig påvirkning eller seksuelle forhold er en like stor fristelse som urettmessig bruk av penger eller materiell. Det er en god grunn til at det isrealittiske prestestyret forbød slikt.

Utilbørlig bruk av spiritualistiske teknikker er en snarvei som forstyrrer den fullstendige utviklingen av våre evner som egne individer, og minsker vår verdighet som ansvarlige vesener. Hvem skal vi stole på og rette oss etter når det kommer til overmenneskelige, åndelige krefter, Skaperen eller Hans motstander? Motstanderen kan sikkert hjelpe oss til å få det vi tror vi vil ha.

Vår Far, Skaperen, vil gi oss det som er best for oss. I

Johannesevangeliet 14:14 sier Jesus til disiplene: "Dersom dere ber meg om noe i mitt navn, vil jeg gjøre det." Dersom det ikke er godt så er det ikke del av hva Han representerer og således kan Han ikke gjøre det. Likevel oppmuntrer Han oss til å spørre. Han ønsker å lære oss å ta initiativ.

En spesielt skammelig praksis er bruken av oversanselig påvirkning for å skremme (for eksempel ved hjelp av hekser eller kristen "forbønn"). Når Jesus ba for mennesker som hadde valgt å følge Ham, oppmuntret Han dem i det de frivillig hadde valgt. Ved å holde utenfor dem som ikke hadde valgt å være Hans disipler, respekterte Han deres frihet og verdighet (Johannes-evangeliet 17:9). Disse menneskene var uansett ikke inkludert i Jesu bønner, for Han sa hvem Han ba for. Men hvorfor denne uttalelsen? Det må være for å lære oss et svært viktig prinsipp.

Forholdet mellom mann og kvinne er grunnlaget for samfunnets organisering og menneskehetens overlevelse på jorden. Usømmelig seksuell adferd er en stor fristelse, mens fristelse i seg selv er en vesentlig del av vår evne til å velge, vår selvbestemmelse og vår verdighet. Hvis et alternativ ikke er fristende, er det i praksis ikke noe valg.

I Matteus 19:18 ga Jesus, Ordet, en liste over viktige forbud. De første

to er mord og utroskap. Skaperen har gjort det klart at vi mennesker er viktige for Ham. Dersom vi tar menneskeliv uten grunn eller tukler med den naturlige familiære forøkelsen er en alvorlig forbrytelse. Skaperen er svært opptatt av at vi utvikler vårt potensial til fulle, slik at vi kvalifiserer til å bli verdige venner. Vi er frie, men om vi omgår hva Skaperen har tiltenkt for vår fulle utvikling, er det en svært alvorlig fornærmelse mot Ham.

Uten noen former for kapitalisme og ågervirksomhet er det vanskelig å tenke seg utviklingen av vår destruktive industrielle kultur som virker forstyrrende på utviklingen og verdigheten til mange mennesker.

Dette utelukker ikke alle former for spesialisering og ethvert foretak bygget på samarbeid. En viss grad av spesialisering er helt naturlig og nødvendig fordi folk har forskjellige anlegg, evner, alder og kjønn. Det finnes en måte for alle å gi et verdifullt bidrag og utvikle sit eget potensiale. Slik kan alle få en rolle som gjør det mulig å verdsette dem for deres bidrag, og således fremme de mellommenneskelige forhold.

Denne formen for spesialisering gjør ikke at medlemmene av gruppen blir så fremmede for kilden til sine behov at de mister fordelene ved å være mer eller mindre direkte avhengig av den naturlige kilden.

Selvfølgelig er dette en forenklet fremstilling, men den peker på noen av de gitte, grunnleggende betingelsene for utvikling. Den gir et utgangspunkt for å kunne sammenligne vår industrielle kulturs forandring og å kunne se hvor langt den har fjernet seg fra den måten det var meningen at vi skulle leve.

I vår industrielle kultur er de fleste fjernet langt fra sine røtter i naturlige omgivelser. Det er vanskelig for dem å se sammenhengen mellom tankeløst sløseri og ødeleggelsen av det vi trenger. Mange er ikke nødt til å vise initiativ og ansvarlighet nok til å utvikle sine evner tilstrekkelig. Denne unaturlige situasjonen er årsak til at mange opplever kjedsommelighet, meningsløshet, sosial utilfredshet og mye mer.

Hvis vi forstår hva som skjer med oss, er det mulig å finne måter å komme nærmere den livsstil som er best egnet for utvikling. Vi må forholde oss til de omstendighetene vi befinner oss i, men hvis vi ønsker forandring, kan vi lete etter måter å skape dem på, og forberede oss på å benytte oss av dem.

Mange miljø-, helse-, sosial- og økonomiske problemer i vår tid skyldes denne dårlige livsstilen som har gjort det mulig for enkelte å skjemme

seg selv bort på andres store bekostning. Hvis vi forstår hva som skjer, men unnlater å gjøre hva vi kan for å skape forandring, er vi like ansvarlige som alle andre for at skaden skjer. (Min egen latskap gjør det vanskelig for meg å skrive den siste setningen, men jeg kan ikke vike unna temaet.)

Hvis vi forstår bakgrunnen for dette, vil en mer naturlig måte å leve på være meningsfull og utfordrende. Det finnes alltid noe nytt å lære, sette pris på og ta del i.

Det vil være en ansvarlig måte å leve på, for det første fordi vi da ikke går utenom de erfaringer som er ment å gi fullstendig utvikling. For det andre kan vi noen ganger utnytte ressursene bedre og redusere de markedskreftene som gir økte priser og gjør livet vanskeligere for de mange som ikke har annet valg enn å kjøpe det de trenger. Dessuten vil en slik livsstil gi bedre muligheter for de funksjonshemmede til å bidra på en meningsfull måte slik at de kan bli verdsatt.

Om alle verdens ressurser ble fordelt likt, hva ville min andel bli? Jeg vet ikke, men vi er her med en instinktiv befaling om å leve så jeg kjenner meg fri til å bruke det jeg trenger for å opprettholde livet. Dette betyr ikke å bruke materielle eiendeler for å øke min opplevelse av å være. Det er ikke hva vi har men hva vi er som kvalifiserer oss for livet.

Hvis vi prøver å leve ansvarlig under våre nåværende omstendigheter og er villige til å forstå og dra fordeler av mer ansvarlige måter å leve på, er vi på sporet av en lys fremtid.

Livet burde være en fortsettelse av barndommens eventyr med utforskning og læring. Jeg er 82 år, og nå kan jeg se at jeg aldri kommer til å erfare og lære alt jeg vil før jeg slipper opp for tid. Jeg håper å kunne fortsette den prosessen på den andre siden av det store vannskillet!

MITT KART OG KOMPASS

Dette diktet fikk jeg tilsendt for lenge siden av en eldre venn, og jeg har forandret det i et klossete forsøk på å si, eller i det minste hinte om, de verdier jeg prøver å leve etter. Det er ikke perfekt, men det er en påminnelse jeg liker. (Vanskelige ord er oversatt og står nederst.)

I've traveled about a bit in my time,
Of troubles I've known a few.

Have found it better every time in every clime
To paddle my own canoe.
Needn't carry this out to the letter.
There can be room for two.
It would be better if neither's a fretter
To paddle a shared canoe.
"White water ahead: we may soon be dead."
This may sure enough be true.
But I'll not live in dread; I'll look ahead
And paddle a portage canoe.
My wants are few and I fret not at all
For I've no debts coming due.
I can stand tall, free of another man's call
When I paddle my own canoe.
Freedom means decisions and even the little ones lead
Or fail to lead to life anew.
Wisdom is to let everyone's needs guide our deeds
When paddling a contrary canoe.
So living by the Golden Rule is the key,
To the gate I'd go through.
If that I'll see, honest I must be,
And paddle a friendly canoe.
To keep friendship alive, forgiveness we sure need
When ignorance and bias guide what we do.
One who knows our breed says learn from a wrong deed
To paddle a trim canoe.
Even so, since I'm responsible none can say
I shan't suffer for what I rue.
It's better to pay while here I stay
And paddle a hopeful canoe.

Also there's something I can take through the gate.
Appreciations learned from life's ado.
So I'll accept my fate without any hate
When paddling a cranky canoe.
Wind and current don't ask what'll please,
And wild storms plague me and you.
This life's not for ease, so I'll face the breeze
And paddle a battered canoe.
There'll be no pain or sorrow in yonder life.
The memory of them will do
To keep appreciation rife. Hence no need for strife
When we paddle a perfect canoe.
To please God Friend is my will.
He knows what's best to do.
Stormy or pleasant, and still, I'll paddle till
I'm freed of this old canoe.
'Till then He'll see I can find what I need
And from within wells up a thank you.
But everyone must feed, so I'll take the heed
To paddle a frugal canoe.
Becoming considerate and trustworthy here
Will show that we are true.
And He's made His goodness clear, though it cost dear
So we can go with his canoe.
To be a friend of the very best Friend
Is the plan we're called to,
There's no better end for the time we spend
At paddling a frail canoe.

Yah! For Sure! - Oliver Cameron

Vanskelige ord:

Clime = klima
fretter = engstelig, bekymret person
dread = frykte
fret = bekymre seg
anew = på nytt
deeds = gjerninger
contrary = vrangvillig
bias = fordommer
trim = i god stand/slank
rue = angre på
ado = ståhei
plague = hjemsøke/plage
battered = herjet
yonder = på den andre siden
rife = mangfoldig/tallrik
hence = altså/derfor
strife = strid
feed = (liv)nære seg
heed = passe på
frugal = enkel/spartanske
frail = skrøpelig

INGENTING ER GRATIS, IKKE ENGANG FOR SKAPEREN

Vår evne til bevissthet, til å tenke og å foreta de valgene som gjør oss i stand til å være selvbestemmende og ha evnen til å nyte livet, skyldes vår evne til å sammenligne.

I og med at Skaperen har valgt å gi oss eksistens, er Han ansvarlig for både det gode og det onde som gir oss det nødvendige grunnlaget for sammenligninger. Ettersom Skaperen er ansvarlig for at lidelsen finnes, må Han gi en kompensasjon for den for å være god og rettferdig. Han gjør det, og med nåde. Ikke fordi Han er nødt, men fordi Han vil. Det er et uttrykk for kjærlighet til potensielle venner og en vennskapshandling overfor verdige venner. Det er en vesentlig del av Hans plan for å bli venner.

Ved å gi oss evnen til å foreta valg, gjør Han det mulig for oss å bli venner. Det gjør oss også ansvarlige for vår adferd og skjebne. Vi må betale for det tingene vi gjør med overlegg; men hvis vi lærer å gjøre det bedre, vil vi med rette bli godtatt som Hans venner og bli betrodd evig liv med Ham og andre vennligsinnede mennesker. Hvis vi ikke er villige til å leve ansvarlig når vi er blitt i stand til det, er konsekvensen å måtte kompensere med lidelse og død. Dette er også av det gode, det er bedre enn den konstante lidelsen som urett forårsaker. Fordi Han handler ansvarlig, kan vi ha tillit til og sette pris på Ham.

Men hva med meg selv? Jeg gjør i hvert fall ikke alltid det jeg tror jeg burde. Sannelig angrer jeg på noen gamle feil når jeg møter meg selv i døren! Læring skjer ofte gjennom å feile, noen ganger smertelig og ved å prøve på nytt. Den riktige veien må være vanskelig nok til at man utvikler egenskaper som gjør at man er til å stole på.

Hvem ville valgt noe annet hvis den riktige veien var lett og umiddelbart tilfredsstillende? Da ville det ikke vært snakk om noe valg, og vi ville ikke finnes! Uten valg kan vi ikke bli egne individer som kan være venner.

Når det gjelder spørsmålet om å bli egne individer som er i stand til vennskap, må dette understrekes. Skaperens bestemmelser for oss er ikke noe som må tas for gitt. På en måte er det en gave. Vi har ikke bedt om den, og det forventes ingen betaling, utover at vi bruker den til å skape noe som er av lik verdi for både Ham og oss. For å være en venn må vi kunne stå sammen med Skaperen som et eget menneske med verdighet. For å gjøre det må vi i det minste gjengjelde Ham det Han har investert i oss for at det skulle bli mulig. Vi er blitt gitt livet og det vi trenger for å bli modne... ingen liten investering!

Ting skjer ikke bare av seg selv uten årsak eller en pris, så langt jeg kan se. Vi kan ignorere dette faktum og opptre som om ting og muligheter i virkeligheten er noe vi kan gjøre som vi vil med. Vi kan også ignorere det åpenbare faktum at de bare har midlertidig og uvisse nytteverdi. Hvis vi når som helst kan bli fratatt noe, er det ikke egentlig vårt. Det er ikke noe lite ansvar å bruke ressurser til det de er ment for, nemlig å utvikle en vennlig personlighet. En vennlig personlighet er noe vi faktisk eier, fordi vi har betalt for ressursene vi har brukt, og har utviklet den etter egen, fri vilje og initiativ. Fordi vi blir verdige til evig liv, vil den alltid være vår egen.

Men hvordan kan vi betale for bruken av ressursene og mulighetene som er gjort tilgjengelige for oss? Skaperen ønsker vårt vennskap så

mye at Han synes det er verdt det å investere det som trengs for å gjøre det mulig. Derfor kan vi mer enn gjengjelde dette overfor Ham ved å bli pålitelige mennesker som Han kan sette pris på som venner.

Hans investering er bortkastet hvis vi ikke bidrar med vårt for å gjøre et gjensidig tilfredsstillende vennskap mulig. Når vi legger til vårt bidrag slik at Hans investering lønner seg, blir vi fri for slaveriet ved å stå i gjeld til Ham, og da kan vi stå sammen med Ham som venner.

Jeg tror dette er konsekvensen av det som sies i Matteus-evangeliet 15:14-40 og Johannes-evangeliet 15:15.

Skaperen vil bli mer enn gjengjeldt, på samme måte som vi vil bli mer enn kompensert for dette livets problemer i all evighet. Ting av tidsbestemt verdi i bytte for noe av evig verdi.

Ingenting er gratis. Ansvar og konsekvens gjør livet til noe alvorlig.

Å GJØRE VENNSKAP MULIG

Bibelen forteller om hvilke forhold som er nødvendige for å få et liv som vennskapelige ledsagere for hverandre og Skaperen.

Vi fortelles ikke mye om Skaperen. Siden vi ikke har noen erfaring med evigheten, kan vi ikke forestille oss hvordan Han eksisterer eller arbeider med materier som denne jorden og våre legemer. Vi vet bare at Han virkelig eksisterer, for Han har gitt en delvis åpenbaring av seg selv på en måte vi kan se og forstå. Denne åpenbaringen har tre hoveddeler: Hans åpenbaring for og behandling av Israelittene; manifesteringen av Jesus, Ordet; og oss selv.

Noe av det første vi blir fortalt i skriftene, er at vi er lik Ham!

Betydningen av dette utsagnet gikk opp for meg omtrent som leirbålet mitt. Etter hvert som den lille flammen vokste, kastet den lys over mange detaljer. Ja visst! Ja visst, så klart! Mange ting får mening.

Vi er intelligente, sansende og sosiale vesener som har evne til å foreta ansvarlige valg og ty til meningsfulle, kreative handlinger for å dekke våre behov og tilfredsstillende våre ønsker. Hvis vi er lik Den ene som ga oss eksistens, er dette det minste som kan sies om Ham også. Den antakelsen gjennomsyrrer våre tradisjonelle skrifter så mye at de ville vært helt meningsløse uten den.

Fordi vi er sosiale vesener, indikerer utsagnet at vi er som Ham at Skaperen er et sosialt vesen som ønsker vennligsinnet fellesskap, slik som vi gjør. Hvis vi lærer å forholde oss til hverandre på en positiv måte, kan Han stole på at vi også kan være Hans kamerater. Det er

derfor det er så viktig å leve etter Den gylne reglen. Når Han så viser at Han også er en venn å stole på, blir det ønskede forholdet mulig.

Måten Skaperen viser oss at Han er en pålitelig venn på, tyder på at Han, akkurat som oss, er underlagt de prinsippene som gjør livet mulig.

Det er sikkert at det er mye vi umodne skapninger ikke er i stand til å fatte om Skaperen, om eksistensen og om livet. Likevel kan vi se hva vi trenger å vite på dette stadiet av vår eksistens. Hvordan Skaperen kan være i kontroll av alt eksisterende og samtidig være i blant oss som en av oss underlagt erfaringer og følelser av våre liv, vet jeg ikke!

Hva jeg vet, er at Jesus, Ordet, og de historiske hendelsene som fulgte av at Han kom til oss indikerer at for Skaperen er det mulig og at det skjedde.

Skaperen eller noen viktige deler av Ham har ydmyket seg selv for å bli et menneske. Han bodde et enkelt liv og delte våre erfaringer, selv de smertefulle. Dette gjorde det mulig for Ham å kommunisere med oss i en utvetydig måte uten å være skremmende. I gjerning og ord avslørte Han sin natur, personlighet, verdier og kjærlighet for oss på en måte som er unik. Ingen annen religiøs filosofi har en så klar åpenbaring av Skaperen og vårt forhold til Ham.

Vår erfaring tilsier at kameratskap krever at man gjør noe sammen som er meningsfullt for begge. Hva dette kan være i evigheten kan vi ikke forestille oss. Enkelte ting tyder på at vi kommer til å hjelpe til med å bestyre noe. Uansett hva det måtte være, kan vi være sikre på at det er noe godt. Jeg regner med at det vil bli mer meningsfullt, vakkert og tilfredsstillende enn det beste vi har på dette midlertidige fødestedet.

Venner må ha fri selvbestemmelsesrett. En dukke, et kjæledyr eller en slave er ikke det samme som en venn. Skaperen kunne ikke bare lage noe likt seg selv, kommandere det til å være venn, og så ble det slik! Men Han kan skape vesener som er i stand til vennskap, plassere dem i situasjoner der det er mulig å utvikle en vennligsinnet personlighet, og vise at Han også er et vennligsinnet, pålitelig vesen. Deretter kan Han bare håpe på det beste.

ÅPENBARING UTEN Å SKREMME

Vennligsinnet kameratskap kan bare utvikles hvis man har gjensidig respekt og verdsetter hverandre slik at folk ønsker å være sammen. For å være venner må vi ha frihet til ikke å være en venn. Det dreier

seg om å kunne velge.

Å forstå dette behovet for valgfrihet og selvbestemmelsesrett er nøkkelen til forståelse av mange forhold her på jorden. Ikke bare det, men det forklarer også hvorfor jorden finnes.

Denne kloden er et midlertidig sted der vi kan begynne å utvikle oss uten å være skremt av Skaperens direkte nærvær. Det er et sted der vi kan rote ting til i læringsprosessen, eller nekte å lære av erfaringer når vi opplever følgene av gode og dårlige valg, uten at vi ødelegger det permanente hjemmet til dem som velger å bli pålitelige venner.

At Skaperens nærvær nødvendigvis har vært skjult, har ført til mange religiøse og filosofiske trosretninger. Dette er et bevis på vår frihet, og det gir oss alternativer å tenke over.

Prinsippet med frihet fra å bli skremt gjelder også skriftene, for de blir brukt som hjelp til å åpenbare Skaperens natur og eksistens.

På en måte kan Bibelen kalles Guds ord. Det man imidlertid må huske på, er at Han ikke kan åpenbare seg for oss så tydelig at vi fratras valgfriheten. Derfor kommer informasjon om Skaperen forkledd for å forvirre, så å si. Av den grunn kan skriftene deles inn i to deler. Den ene forteller om livet. Den andre byr på forvirrende alternativer. Dette forklarer at det finnes en slu, listig Slange i fortellingen om Edens hage, og at alt den representerer, er å finne i hele menneskehetens historie. Ett tydelig eksempel på dette er de underfundige motsetningene som finnes i det Jesus, Ordet, lærte, og det Paulus og hans medarbeidere skrev i Det nye testamentet. Faktumet at Jesus, Ordet, kom som en av oss og bodde i enkle forhold gjorde slike forsøk på å diskreditere Ham mulige. Den neste gangen Han kommer vil det ikke være noen spørsmål!

Denne dunkelheten fortsetter også i bruken av symboler og lignelser, som har vært tolket på forskjellige måter. Det er jo meningen at de skal leses, og jeg har gått ut fra at de har et budskap av verdi for oss, så jeg har forsøkt å forstå dem. Det har vært en givende oppgave som har gitt noen forklaringer som later til å passe bra og som gir mening når man oppdager dem.

De delene av skriften som for meg ser ut til å handle om livets fakta, kan lett deles inn i fire enheter som utfyller hverandre. Det gjør det lettere for meg å få et helhetsbilde av skriftens lære.

Den første tilleggsdelen

Den første delen er en innledning gitt i form av en symbolsk fortelling.

Jeg ser en god beskrivelse av vår natur, omgivelser og erfaringer i den som gjør det verdt å studere videre. Denne innledningen finnes i første del av skriftens første bok. Der kan vi se Skaperens evner og litt av Hans natur. Vi får ingen detaljer om hvordan det hele ble utført. Det viktige er å forstå hvorfor og hva som forventes av oss.

Den forteller oss at minst én grunn til at vi eksisterer er at Skaperen er et sosialt vesen som ønsker seg vennligsinnet kameratskap på samme måte som vi gjør. Deretter kommer historien om Adam og Eva, der vi får høre om hva som gjør vennligsinnet kameratskap mulig.

Fortellingen om Adam og Eva er en fortelling om oss selv. Beretningen er innrammet av "Gud sa: La oss skape mennesker i vårt bilde ..." (1. Mosebok 1:26) og ... "Gud sa: Nå er mennesket blitt som en av oss og kjenner godt og ondt ..." (1. Mosebok 3:2).

Kunnskapen om godt og ondt gir oss evnen og trangen til å velge mellom alternativer og å stå på egne ben. Det gir oss verdigheten ved å være ansvarlige mennesker som kan være pålitelige venner.

Før Adam kunne bli en venn, måtte han bli et eget individ. Derfor ble han plassert i en lærerik hage der han ikke skulle bli skremt av Skaperens direkte nærvær. Han kunne spise fritt av alle trærne, men han fikk beskjed om ikke å spise av treet som ga kunnskap om godt og ondt, ellers ville han dø. Han ble lokket til en nødvendig, men smertelig lærepenge!

Fordi den menneskelige natur er som den er, var det gitt at dette ville vekke Adams nysgjerrighet. Likevel var det vanskelig for ham å være ulydig, for han var umoden og hadde ennå ikke kuttet navlestrengen til Skaperen, for å si det sånn. Derfor ble han gitt en venninne som ikke hadde kjent Skaperen, og en slangeaktig motstander til å puste på de naturlige selvstendighetens glør. Oppmuntret av dem tok Adam eplebiten i munnen, kuttet navlestrengen og gjorde det han var blitt forbudt. Vi har det samme valget Adam hadde unntatt at vi har mindre unnskyldning. Vi kan bli påvirket av bekjente og kulturen eller av Skaperen. Dette er et veldig viktig og vanskelig valg, men vurder konsekvensene!

Ved dette opprøret etablerte Adam selvstendigheten han var ment å skulle ha, og da ble han svært bevisst på konsekvensene av det onde. Med denne kunnskapen og evnen til å velge, var Adam og Eva, i likhet med oss, så godt som døde hvis de ikke ble vennligsinnede mennesker som kunne betros evig liv.

Det er heller ikke vanskelig å forestille seg skyldfølelsen, frykten for

Skaperen og mistilliten til hverandre som de to må ha følt. For første gang kjente de stikk av ensomhet og forstod at de trengte hverandre. Dermed prøvde de å få til et godt forhold seg imellom ved å gjøre noe sammen for å få en bedre tilværelse. Å gjøre noe som var meningsfullt for begge, ga en følelse av vennskap og tilfredsstillelse. Så langt så godt, for vennskap var målet, men fremdeles gjensto behovet for varig mening og tilfredsstillelse.

Men det var en annen som ønsket deres vennskap, nemlig Skaperen, som dessuten kunne gi dem den savnede varige mening og tilfredsstillelse. De hadde ikke tatt hensyn til advarselen Han ga, og hadde oppdaget at Han hadde hatt rett, men var likevel på kant med Ham. De kunne med god grunn ha hevdet at Han hadde skapt dem slik de var og hadde lurt dem ut i den smertelige opplevelsen. Kan Han være en venn? Kanskje slangen hadde rett.

Skaperen kunne hevdet at deres smerte i det lange løp ville føre til noe godt som berettiget den. Men dette ville bare vært en tom påstand fra en de hadde liten grunn til å stole på.

Siden Skaperen var Den ene med innsikt og makt, var det opp til Ham å ta initiativet. Hva kunne Han gjøre for å vinne deres tillit og hengivenhet? Han kunne gjøre det kjærlighet og vennskap fordret – å dele den nødvendige lidelsen deres, og se deres strev for å handle riktig. Han kunne tilgi!

Hans del av byrden ved å skape en tilværelse, og Hans tilgivelse og aksept, er symbolisert av skinnklærne Han laget til dem og ga dem, slik at de skulle ha konkrete bevis og til fulle vite at Skaperen var i samme båt som dem på livets stormfulle hav, og at Hans årer rodde like hardt som deres.

Dyr er ikke blitt gitt ansvar for seg selv på samme måte som oss. På mange måter er de fremdeles en del av sin Skaper. ("Skaperen deres" er en passende betegnelse å bruke når det gjelder dyr, men den passer ikke helt for oss. Vi har selvbestemmelse og skaper dermed delvis oss selv. Den muligheten er riktignok noe vi er skapt med. Så jeg synes det er greit å bruke betegnelsen "Skaperen".)

Fordi dyrene fortsatt var en del av Skaperen, er dyrene som ble ofret for å få skinn til klær, et passende symbol på at Skaperen opplevde den følelsen av lidelse og død som var nødvendig for å gjøre vennligsinnet kameratskap mulig.

Når Adam og Eva visste at Skaperen ikke ba dem gjøre noe vanskelig som Han ikke var villig til å ta del i, og at Han var fullt klar over hva

det kostet, kunne de se at det ikke fantes noen lettere eller bedre måte å oppnå et fullt og helt liv på. Dette ga dem tillit til Skaperens redelighet slik at vennligsinnet kameratskap ble mulig. Dermed kunne prosjektet som vi og vår verden er en del av, starte slik at vi kunne bli i stand til å gjøre det som det var meningen at vi skulle prestere.

Skaperens lidelse er ikke bare en form for stedfortredende identifisering med menneskehetens lidelse. Det var en virkelig erfaring som skjedde som del av historien i og med Jesu liv og død. Jesus, Ordet, som også var Jesus, mennesket. Fordi dette skjedde her på Jorden i kjente omgivelser, kan vi forstå og verdsette det. Folk som ikke hører om det her, kommer til å få høre det når de er frigjort fra sine nåværende begrensinger. Tilgivelse er uten mening hvis vi ikke vet om det eller ikke har tillit til den som tilgir.

Jesu, Ordet, led og døde i fysisk forstand som én av oss. Ikke for sine synder, men for at vi skal få syndenes forlatelse hvis vi gjør vårt. Det var riktig av Ham å gjøre dette, fordi Han som Skaperen bærer sin del av ansvaret for synder og deres konsekvenser.

De skadelige resultatene av synd kan overvinnes ved både vår egen og Skaperens innsats. Vårt bidrag er følgende: Å bruke vår frihet til å være villig til å lære av erfaringene hver synd kan lære oss, å gjøre alt vi kan for å gjøre godt igjen for den skade vi forårsaker; å bli vennlige, pålitelige mennesker. Hans bidrag er følgende: Ikke forårsake unødvendig lidelse; sørge for en livskvalitet som kan kompensere for den lidelsen som må til; tilgi de verdige, noe Han på rett og rimelig måte kan gjøre ved å utligne den skaden vi er ansvarlige for, men ikke selv kan gjøre godt igjen. (Vi betaler for dette ved å gi Ham det vennskapet Han ønsker); å rettmessig eliminere dem som nekter å lære å være vennligsinnet, slik at de som vil det, kan leve i fred; og å demonstrere sin rettferdighet, kjærlighet og tilgivelse slik at folk kan forstå og få tillit til Ham. (Uten å forstå dette ville man alltid hatt mistanken om at Han har fått sin tilfredsstillelse på vår bekostning. Det ville hemmet tillit og vennskap.)

Etter at Adam hadde fått et større perspektiv på hva som hadde skjedd, tok han kvinnen som sin hustru og ga henne navnet Eva¹, fordi hun var mor til alle levende.

Hun ble mor til deres barn, det vil si oss alle. Hun var også deres egen mor i den forstand at det bare var ved hennes hjelp at Adam og hun ble egne individer. Hun bød også på det kameratskapet som gjør eksistens til et liv. I tillegg er det vel rimelig å tro at de av hennes barn

som ble pålitelige og vennligsinnede mennesker, tilføyde en smule "liv" til Skaperens eksistens. Dessuten var en av hennes "døtre" mor til Jesus, Ordet, og det Han gjorde, gjør liv mulig for alle som blir verdige mennesker.

Derfor gjorde Adam helt rett da han ga Eva et så utmerket navn

Det er sannelig mye næring for tankene i denne symbolske fortellingen.

Denne innledningen er viktig for vår forståelse av skriftene, for ikke å snakke om det lys den kaster over betydningen av selve livet!

De neste to av de fire utfyllende delene gir en historisk demonstrasjon av hva innledningsberetningen har å si oss.

Den første historiske demonstrasjonen (den andre tilleggsdelen).

Den første av disse historiske vitnesbyrdene er å finne i Det gamle testamentet, og er historien om israelittene og Skapenes forbindelse med dem. I denne delen skiller tre ting om Skaperen og vår natur seg skarpt ut.

1. Den viser Skaperens eksistens, evner, myndighet og moralske verdier, som ble antydnet i innledningen.

2. Den viser menneskehetens natur, som også ble antydnet i innledningen. Menneskenes frihet og tilbøyelighet til å ignorere Skaperens bud er tydelig. Det er like tydelig at de er ansvarlige for sine gjerninger. De var blitt advart, og måtte erfare konsekvensene de var blitt fortalt ville følge hvis de valgte den gale vei. Hvis de så lærte å gjøre det de skulle, ble et godt forhold igjen etablert mellom den generasjonen og deres guddommelige hersker.

3. Den illustrerer hva som om og om igjen har skjedd opp gjennom historien. Et varig, rettferdig og fredelig politisk system kan ikke bli etablert ved hjelp av lover og et system som bruker trusler og straff for å få til samarbeid. Selv det israelske prestestyret med all sine drivkraft maktet ikke det.

Slike styresmakter er bare å finne her på dette midlertidige fødestedet, der det er behov for dem på grunn av den rådende tendensen til uvennlighet i vår tid. Vi trenger noe å heve oss over for å skape oss selv som venner. Dessuten gir de en erfaring med en måte som ikke fungerer som et tilfredsstillende politisk system. Dermed kan vi verdsette en måte som fungerer godt nok, til å ville fastholde den. Mye av menneskehetens erfaringer på jorden er en demonstrasjon av

ting som ikke fungerer. Konsekvensen av det er at vi kan sette pris på det som faktisk fungerer, og være villige til å rette oss etter den beste måten under Skaperens rettledning. Dermed etableres et grunnlag for en fredelig styresmakt som ikke er despotisk. I tillegg får vi en demonstrasjon av hvorfor bare de som lærer å bli selvstyrte til felles beste, kan få lov å få varig liv.

---

1 Eva kan på engelsk bety "like før"

Tendensen til onde handlinger har vært tydelig. Men dersom alle gjerninger var gode og det hele og fulle resultatet av ondskap straks var åpenbart, ville ingen gjøre noe galt, og dermed ville det ikke finnes noe valg, ingen selvbestemmelse eller verdighet for oss. Vi trenger å kunne fjerne oss fra slikt for å kunne skape våre egne personligheter som kan vinne tillit og respekt hos andre.

Den andre historiske demonstrasjonen (den tredje tilleggsdelen).

Det andre av disse demonstrasjonene innenfor historien er livet og døden til Jesus, Ordet, han som også var mennesket Jesus.

Skaperen brukte et representativt utvalg av menneskeheten, israelittene, for å gi en demonstrasjon av sin makt, sin myndighet og sine verdier, og av menneskenes natur. Han viste dem hvordan de skulle leve, men de var ofte likegyldige til det.

De brakte den menneskelige likegyldigheten til et klimaks da de torturerte og drepte Ham da Han kom til dem i form av et menneske for at Han skulle være sikker på å kunne kommunisere med dem. Men konfrontasjonen sluttet ikke med det. De som drepte Ham, og de som ikke er villige til å leve etter Hans verdier, kommer til å se Ham i høyst levende live når Han dømmer dem.

Hans fysiske død og gjenoppstandelse var avslutningen på demonstrasjonen. Forhenget i tempelet ble spjæret etter Skaperens vilje, og israelittene ble spredt for alle vinder.

Men før dette skjedde, hadde Han lagt grunnlaget for vår tidsepoke da det er Hans ånd som er i arbeid, ikke for Hans legeme. Han lærte opp disiplene som skulle skrive ned Hans lære og fortelle hva slags menneske Han er. Å ha denne informasjonen gjør det mulig å ha et veldefinert forhold med Hans åndelige tilstedeværelse. Å vite om Ham og Hans verdi gir en bestemt mening til Hans "navn". Det hjelper oss til å vite hva Han vil bifalle og være villig til å hjelpe med.

Matteus- og Johannesevangeliene er de mest pålitelige kilder til informasjon om Jesus, Ordet. De to var disipler som hadde tilbrakt mye tid sammen med Ham. De hadde anledning til å snakke direkte med Ham, derfor ble Hans lære tydelig for dem, så det ikke var noen tvil om hvor den kom fra. Sannsynligvis var én av grunnene til at de ble valgt, at de hadde evnen til å skrive godt om hva Han gjorde og sa. Markus og Lukas hadde bare annenhånds fortellinger å gå etter. Deres bidrag er nyttig, men må tas med en klype salt. Noe av det de skriver, virker ikke helt pålitelig, for å si det mildt. De var ledsagere til Paulus!

I denne delen av skriften ser vi at Skaperen forholder seg til menneskeheten på en helt annen måte enn i Israels tilfelle. I vår tid finnes det ingen overmenneskelig maktperson som tar hånd om menneskene slik det var med israelittene. Jesus er Skaperens Ord i vår tid. Han viste kjærlighetens vei i stedet for lovens vei.

Mens jeg studerte de tradisjonelle skriftene ble to beslektede konflikter tydelige. En er representert av det onde i form av slangen som ærekrenket Skaperen i fortellingen om Edens hage.

Den andre er tilsvarende. Det er en konflikt i skriftene av Paulus, grunnleggeren av Kristendommen, og skriftene til Matteus og Johannes, som fikk deres informasjon fra Jesus, Ordet til Skaperen som kom for å leve som en av oss slik at kommunikasjonen kunne sikres.

Det som ligger nærmest Det gamle testamentets system når det gjelder forholdet til Ham, er Paulus' innflytelse på kristendommen. Han valgte, uten god grunn, å la sin lære bli påvirket av spiritualistiske metoder. Dermed ble den mottakelig for gal innflytelse. Han kunne ha lært fra mennene Jesus lærte opp, men valgte å la være. Hans lære er derfor det største bedrageriet i verden!

Dette er ikke overraskende fordi manifesteringen av Jesus, Ordet, som åpenbarer Skaperens vennlige natur på en utvetydig måte er historiens største begivenhet! Det vil kreve et veldig sterkt og subtilt alternativ til å beskytte vår valgfrihet.

Paulus ble valgt til å overta Judas' rolle. Det var hans oppgave å nøytralisere Jesu påvirkningskraft og verne om valgfriheten vår, akkurat som slangen hadde gjort i fortellingen om Edens hage. Med Paulus' bakgrunn er det ingen overraskelse at han dels gjorde det ved å etablere et religiøst system som i forklledning var en direkte fortsettelse av det gamle israelittiske systemet som Jesus erstattet. Dette systemet tar arrogant for gitt at det har myndighet til å snakke

med myndighet på Skaperens vegne i vår tid, enda Jesus er det eneste Ordet. Det har bygget opp et enormt herredømme av aktiviteter som appellerer til mennesket egoistiske natur. Det er basert på sludder og urett, i stedet for å bygge på Jesu verk i den form Han ga sine ekte disipler i oppgave å utføre det. Hvorfor skulle Jesus personlig lære opp sine ekte disipler og gi dem myndighet til å utføre Hans verk hvis Han hadde tenkt å overlate en stor del av ansvaret til en som var blitt opplært av Hans fiender?

Paulus skriver i Romerbrevet 1:18-20 at Guds natur er tydelig åpenbart i alt som er skapt, og at Guds vrede er over menneskene fordi de har ignorert denne åpenbaringen. Dette er rent tull. Jesus lærte at det er Den gyldne regel som er grunnlaget for dommen.

Hvis det finnes et vesen som er ansvarlig for alt, kan det virke paradoksalt at det gode er så ulikt fordelt, og at det er så mange som ikke får ta del i det. Den brutale lidelsen som forårsakes av nød, sult, sykdom, ulykker og naturkatastrofer, for ikke å snakke om menneskers grusomme handlinger, tyder sannelig ikke på at det finnes en god Skaper som vi bør tilbe som sådan. Den eneste som kan tyde på noe annet, er Evangeliet om Skaperen Jesus, Ordet, slik det er vist og forkynt oss.

I Romerbrevet 5:12-19 har Paulus en annen forvrengt forestilling i sin forklaring av synd, ansvarlighet og Jesu verk. Det å gi Adam skylden for at noen mennesker er tilbøyelige til å synde og skape lidelse, er en syltynn måte å prøve å verne om Skaperens godhet og forklare at Jesus kom til oss som Frelser. Egentlig er det ren blasfemi, fordi det betviler Skaperens godhet og pålitelighet. Dette sludderet er den logiske begrunnelsen for det religiøse systemet som Paulus startet.

Hvis Skaperen betrodde hele menneskehetens skjebne til én feilbarlig mann – og den mannen var åpenbart feilbarlig, eller ville han ikke handlet som han gjorde – er en slik Skaper ikke et ansvarlig og pålitelig vesen. Om Han omsider sendte en Frelser som på nytt betrodde andres skjebne til feilbarlige mennesker ville dette forsterke inntrykket av mangel på ansvarlighet og rettmessig behandling. Denne blasfemiske ideen er begrunnelsen for Kristen Evangelisering og misjonsarbeid. Dette arbeidet strider mot hva Jesus lærte om å leve etter Den gyldne regel som eneste måte å kvalifisere for evig liv.

Jesus forkastet og tok avstand fra det gamle religiøse systemet som israelittene hadde fått. Det hadde fått det som en demonstrasjon på en måte som ikke fungerte, som bakteppe for Hans demonstrasjon av

den måten som kan gjøre vennskapelig kameratskap mulig.

I stedet for det gamle systemet basert på lov, og straffer til å håndheve dem, bestyrket Han på nytt det grunnleggende systemet som alle mennesker hadde hatt, det som kalles Den gylne regel. Det er tydelig at alle de folkeslagene som skal dømmes, slik det står i Matteusevangeliet 25:31-46, ikke kjente til Jesus og Hans lære. Det var deres menneskelige natur som gjorde at de visste å gjøre godt og prøve å leve etter Den gylne regel. De ble dømt etter hva de gjorde, ikke hva de trodde.

Jesus ga oss en av sine mest betydningsfulle lærdommer gjennom en kvinne Han traff ved en brønn i Samaria, et landområde jødene så ned på. Han sa til henne at det ikke var viktig å tilbe på noe spesielt sted. "... de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For slike tilbedere vil Faderen ha." (Johannesevangeliet 4:23. Med andre ord: ved måten vi lever på.

Når Jesus, Ordet, ble mann, kunne Han åpenbart bare være på ett sted av gangen. Israel, i krysningen mellom kontinenter hadde blitt klargjort som sted for Hans komme som menneske. På den annen side, HAN KOM IKKE BARE TIL DEM. Det stedet Han kom til var en sentral plass hvor Hans budskap kunne nå ut til hele verden.

I tråd med sitt budskap til hele verden, valgte Jesus å lære opp menn av forskjellige verdslige yrker, og så å sende dem ut til alle folkeslag for å vinne flere disipler. Dette privilegiet er fremdeles åpent for oss.

Jesus' vennlige omsorg for menneskene rundt seg, måten Han lærte dem opp i stedet for å kommandere, og Hans alminnelige, ikke-skremmende måte å leve og forholde seg til mennesker på, viser Hans respekt for vår verdighet og vår frihet til selvbestemmelse. Miraklene Hans bygger opp under påstanden om at Han både var Jesus, Ordet, og Jesus, mennesket. Hans lidelse og død viser Skaperens vilje til å påta seg sin del av kostnadene ved å gi tilfredsstillelsen både Han og vi trenger. Det gjør oss også trygge på at Han er helt klar over hva det koster. Når vi ser disse sidene ved Skaperen, blir det mulig for oss å ha tillit til og sette pris på Ham. Om vi inkluderer Hans lære om Den gylne regel så har vi en kort erklæring av de gode nyhetene Jesus' disipler kan dele med andre.

Denne demonstrasjonen av Jesus er en del av en mye større demonstrasjon som er ment å skulle vise Skaperens redelighet og pålitelighet, slik at prosjektet med å legge til rette for vennskapelig kameratskap ikke skal mislykkes.

De av oss som kjenner Jesus, kan forstå dette nå. Andre vil bli i stand til det når det blir nødvendig. Jeg og mange andre har i korte øyeblikk opplevd å kunne se bakenfor sløret av her og nå. I Johannes' åpenbaring 7:9-10 ser vi også at et folkeslag som ikke hadde hørt om Ham i dette livet, uttrykker at de verdsetter Ham når de kommer nær Ham. Så jeg regner med at jeg vil bli i stand til å se denne demonstrasjonen i sitt fulle perspektiv når tiden er inne. Tatt i betraktning hvor viktig det er at vi ser Skaperens redelighet, er det ikke rart at en slik demonstrasjon ble forberedt for oss. Den siste delen av demonstrasjonen blir omtalt i neste avsnitt. Alt dette ble innledet av en enkel liten fortelling om to sett med skinnklær! En enkel liten fortelling med kolossal konsekvenser av livsviktig betydning for oss.

Den fjerde av skriftens utfyllende deler er Åpenbaringen som Johannes fikk. På samme måte som den første delene er en innledning som tar i bruk symbolske fortellinger, er denne siste delen en gjennomgang av våre historiske forhold og en forsmak på det jordiske livets avsluttende hendelser. Mye av det er symboler og symbolske fortellinger.

Det fremtredende trekk som tydelig vises i denne boken, er at Skaperen fullt og helt er klar over hva som foregår, og har kontroll over situasjonen.

Av like stor betydning for oss er forsikringen om at det endelige utfallet kommer til å være godt for alle verdige mennesker, og vel verdt kostnadene ved å oppnå det, og at hvem som helst av oss kan kvalifisere seg for det hvis vi vil.

Jeg har skrevet om Åpenbaringsboken i "THOUGHTS BORN OF TURMOIL", så jeg skal ikke her gå i detalj utover noen korte kommentarer om den siste epoken i verdens historie.

I vår tid råder en allmenn oppfatning om at det er miljøet folk vokser opp i, som bestemmer hva slags mennesker de vil bli. Hvis folk er bråkmakere, er det fordi de har hatt upassende oppvekstforhold. Dette innebærer at hvis det finnes en Skaper som er ansvarlig for vår situasjon, har Han gitt dem elendige betingelser. Hvis vi plusser dette på alle de andre problemene ved vårt jordiske liv, er det ikke lett å forstå hvordan Han kan være god og kan overlates ansvaret for vårt ve og vel.

Dette er selvfølgelig et fullstendig villspor. Hvis det ikke fantes noen onde innflytelser eller erfaringer, ville det heller ikke finnes noe Oss.

Det å ha valget mellom godt og ondt hever oss over det dyriske nivå slik at vi får selvbestemmelse og har den verdighet som trengs for å være ansvarlige mennesker som kan bli pålitelige venner. Noen blir det selv med en elendig start på tilværelsen, og andre som er født med en sølvskje i munnen, kan mislykkes i det.

Av like stor betydning er det å utvikle evnene til å sette pris på ting, en følelse som bare kan komme fra erfaringer med både godt og ondt. Det er slike følelser av takknemlighet som gjør livet vært å leve.

Etter at denne tidsalderen har gått sin gang vil det komme enda en epoke i jordens historie. Da vil all nedsettende omtale av Skaperen vise seg å være uberettiget.

Folk som lever i den epoken, vil ha en tilsynelatende perfekt verden å vokse opp i. Jesus, Ordet, vil herske over verden med hjelp av redelige mennesker fra alle folkeslag som har vært Hans disipler i vår tid. Det må nødvendigvis bli et jernhardt regime når det gjelder å passe på at uokråker oppfører seg ordentlig. Fristeren, opprørernes gjengleder, vil bli holdt i sjakk inntil menneskene har hatt tid nok til å vokse opp med god innflytelse.

Deretter vil Fristeren få lov til å drive med sitt spill igjen. Folk vil på nytt få erfare det onde og bli stilt overfor et valg. Det vanligste valget vil være å ødelegge den gode situasjonen som har holdt tilbake folks begjær etter å ha frihet til å gjøre som de selv ønsker, uansett hvilke langsiktige konsekvenser det får eller hvordan det eventuelt skader andre.

Denne endelige demonstrasjonen vil tydelig vise at det ikke er dårlig innflytelse eller omstendigheter som får folk til å bli problematiske. Bare den som har erfaring både med godt og ondt og deretter blir pålitelig av fri vilje, kan ha respekt for andres verdighet og velferd under livets permanente forhold. Denne siste demonstrasjonen vil vise at erfaring med det onde er en midlertidig nødvendighet som en god Skaper med rette tillater oss slik at vi kan få et liv som er godt, og dermed fullstendig oppveie prisen som må betales for å oppnå det.

KJÆRLIGHETENS LOV

En av de mest grunnleggende lovene vi alle er bundet av, er Kjærlighetsbudet (Den gylne regel). Uselvisk kjærlighet er utrolig viktig, det var derfor Jesus la så stor vekt på den. Det er den egenskapen som gjør vår form for sosialt samvær mulig. Vi har fått vår eksistens fordi det da blir mulig å lage kjærlige forhold mellom oss og Skaperen. Ingen kjærlighet, intet liv, altså!

På grunn av dette har menneskeheten blitt gitt en innebygd guide å gå etter om vi er villige til å bruke den. For dem som kjenner Jesus, Ordet, er det også dette eksempelet å følge.

Guiden for alle ansvarlige mennesker er bevisstheten om hvordan vi ønsker å bli behandlet. Dette har gjort at etiske standpunkt har kommet til uttrykk på forskjellige måter rundt om i verden.

Å være villig og prøve å leve etter disse standardene er ikke lett. Det er i alle fall ikke lett for meg.

I videste forstand betyr dette å ha en takknemlig og en ansvarlig holdning overfor hva Skaperen har skaffet til veie for menneskene.

Ved å gjøre dette viser vi også vår takknemlighet til Ham.

Å ha en takknemlig og vennlig holdning har en belønning i de gode følelsene vi har mens vi forholder oss til miljøet. Noen ganger kan det riktig nok være frustrerende og vanskelig. På den annen side kan jeg ikke gjøre annet enn å beundre og sette pris på hva Han har gitt oss til vår utvikling på dette fødestedet.

I bunn og grunn er kjærlighet noe vi gir fordi vi er villige og selvdisciplinerte nok til å gjøre det, uansett hvor fortjent det er. Vi elsker våre barn selv før de gjør noe vi kan sette pris på dem for. Vi kan være glad i noen enda det ikke finnes noe håp om gjengjeldt vennskap eller at de setter pris på oss. Kjærlighet er likevel en avgjørende del av et vennskap, fordi det gir grunnlag til å sette pris på hverandre. Det sier noe om hva slags mennesker vi er. Å elske noen er å bry seg om deres ve og vel, og å være villig til å gjøre alt vi kan for at de skal ha det godt. Dette forklarer også Skaperens kjærlighet til menneskeheten.

Derimot kan enkelte av våre erfaringer gi grunn til å tenke at Han ikke er like rettferdig overfor alle. Rettferdighet betyr at alle har mye ansvar og like store muligheter til å oppnå et tilfredsstillende liv. Rettferdighet og kjærlighet går hånd i hånd. De kan ikke adskilles. Finnes det en rimelig forklaring på denne tilsynelatende urimeligheten, slik at vi ikke begynner å tvile og miste respekten for Ham?

Jeg kan forklare denne tilsynelatende urettferdigheten med at denne forvirringen kanskje er nødvendig for at ikke Skaperens innflytelse skal virke overveldende på oss. Om det ikke føles rettferdig, er det i hvert fall akseptabelt!

Det finnes situasjoner der det ikke står helt klart for meg hvordan

rettferdighet skapes. Men ettersom jeg har konkrete bevis på at Den ene som er ansvarlig for vår eksistens, har fjernet alt som kan hemme våre evner, at Han er langt klokere enn meg, og at jeg er fullt klar over at rettferdighet er like livsviktig for Hans velvære som det er for vår, men også fordi jeg ikke har noen avgjørende bevis på at rettferdighet i det lange løp ikke oppnås for alle, har jeg tillit til at Han vil gjøre det som er riktig.

Vi føler oss med rette såret av Ham hvis det forventes av oss at vi skal tilfredsstillende Hans behov - Han som er ansvarlig for at vi selv føler behov - uten at vi har tilstrekkelig mulighet til å tilfredsstillende våre egne. Det samme gjelder hvis vi ser at Han er partisk i den forstand at vi ikke har lik tilgang på midlene til å skape tilfredsstillende, det vil si at noen må betale dyrt for det andre får lettvis, eller til og med på bekostning av andre. Da kan vi ikke sette pris på eller stole på Ham. Da blir vennskap umulig.

Noen kristne som følger Paulus, tror at Jesus døde for deres synder, og at de kan bli tilgitt uten å erfare alle konsekvensene av egne skadeverk.

Forestillingen om at alle fortjener å dø fordi vi alle er syndere, er rent sludder. Vi er umodne barn som trenger erfaring med onde gjerninger fordi de er en del av modningsprosessen. Vi fortjener bare å dø hvis vi ikke er villige til å gjøre det som er riktig når vi blir i stand til det. Det finnes ingen tilgivelse for en slik holdning. Det kan ikke tilgis, for det ville vært urettferdig overfor dem som blir vennligsinnede mennesker hvis de skulle lide om og om igjen og få samme skjebne som de grunnleggende uvennlige. Det ville i så fall vært et brudd med Skaperens kjærlighet for både de verdige og de uverdige: Fordi de uverdige ikke kan oppnå ekte tilfredsstillende med den holdningen de har, er døden best for dem.

Hvis Jesus som menneske måtte lide og dø for våre synder - den uskyldige for de skyldige - hvordan kan da Skaperen være rettferdig? Det ville ikke vært rettferdig av meg å vente at Skaperen eller noen andre skulle lide for det jeg er ansvarlig for.

Hvis vi ikke selv har ansvar for den skaden vi forårsaker når vi faktisk vet bedre - eller burde vite bedre - men rett og slett ikke vil se, fratas vi vår menneskelige verdighet. Det ville også frata oss motivasjonen til å utvikle selvdisiplin. Selvdisiplin er en nødvendig egenskap hos dem som er verdige til å få et full og helt liv til betrodde kamerater for Skaperen.

Dessuten ville det frata oss de erfaringer vi trenger for å utvikle en fullstendig følelse av å sette pris på alt. Jeg forstår ikke hvordan Jesu lidelse og død "for våre synder" da kunne kalles en kjærlig og rettferdig handling.

Det eneste riktige er at Skaperen tar del i lidelsen som er nødvendig for å skape en god situasjon for både Ham og oss, og at vi blir i stand til å se hva Han gjør slik at vi kan ha tillit til og sette pris på Ham. Tatt i betraktning omstendighetene vi fødes inn i, og Skaperens ansvar for dem, er det også riktig og nødvendig at Han kan tilgi hvis vi prøver å gjøre ting riktig og blir vennligsinnede mennesker. Han kan kompensere andre for det vi ikke selv kan gjøre godt igjen, og dermed få tilgivelse for. Vi gjengjelder Ham dette ved å gi Ham den vennskapet Han ønsker.

Hvis jeg forstår at alle i det lange løp blir behandlet rettferdig, selv om noe av kompensasjonen i hvert enkelt tilfelle kommer etter den fysiske døden, og at alle har lik mulighet til å vinne livet, kan jeg ha tillit til kjærligheten og redeligheten hos Den ene som ga oss eksistens, og da blir vennskap mulig. Jeg er trygg på at vi vil få se dette når tiden er inne.

Dette er viktig, for uten det har vi ikke noe håpefullt å tenke på. De tradisjonelle skriftene, Israels historie og det at Jesus, Ordet, kom til oss, er ment å skulle hjelpe oss med dette problemet.

Jeg vet hva jeg føler for dem som er fysisk, mentalt eller følelsesmessig funksjonshemmet. Det gjør vondt å se dem! Men samtidig gjør det at jeg setter større pris på den grad av helhet jeg selv har, og å ha omsorg for dem kan utvikle vår selvdisciplin og evne til medfølelse. Jeg vet hva jeg føler, men hva skal vi mene om dem? Finnes det en meningsfull måte å betrakte deres livs skjebne på og forklare deres eksistens?

Her er en forklaring som på meg virker mer enn sannsynlig:

Lidelse er nødvendig og uunngåelig, men noe av lidelsen skjer på vegne av andre. Da Ordet kom, viste Han oss at Faderen lider med oss i denne jordiske fødetiden vår. Men på meg virker det som om dette også viser seg i naturen. Andre levende vesener på Jorden har ikke fått ansvarlighet for seg selv på samme måte som oss. De er på en måte en utvidet del av Skaperen, og deres lidelse representerer Hans lidelse.

De som ikke kan gjøre ansvarlige valg kan være i denne gruppen sammen med dyr og planter, hver på sin måte. Siden de ikke har

separat individualitet, vil deres ånd i likhet med dyrenes og plantenes ånd, vende tilbake til Den ene som er ansvarlig for dem, og deres lidelse vil bli kompensert for i Hans totale opplevelse av følelser.

Jeg finner ingen bedre eller mer passende forklaring på lidelsen vi ser i naturen enn at det er Faderen som i forkledning lider på måter som vi kan identifisere oss med og lære av slik at den førstehåndsopplevelsen vi selv må erfare, ikke blir så ille. Det er bevis på Hans kjærlighet til oss.

Det finnes andre som ikke er så tungt funksjonshemmet, men likevel har svekkede evner eller er mindre privilegert enn andre.

I Matteus-evangeliet 20:1-16 beroliger mesteren oss i spørsmålet om menneskenes ulike muligheter. Den som uforskyldt ikke har de samme muligheter som andre, vil ikke i det lange løp lide noen skade. De vil bli kompensert for sin villighet.

I Matteus-evangeliet 15:14-23 finner vi også noe som kan berolige. Selv om man ikke kunne gjøre ting like godt som andre, ble man like fullt satt pris på hvis man hadde gjort det man kunne.

Det er også en annen gruppe å fundere over.

Vi eksisterer på jorden for å lære å bli konsekvent vennligsinnede og pålitelige av egen fri vilje. Disse egenskapene er vesentlige i en samfunnssituasjon der alle har rettmessig anledning til tilfredsstillelse. Det utelukker muligheten for at det finnes folk som opptrer skjodesløst og ubetenksomt i forhold til andres ve og vel. En majoritet med hang til egoisme ville vært overveldende i en situasjon der de fritt kunne fortsette med slike uvaner, og ingen ville kunne bli tilfreds. Det ville vært bedre for dem om de forsvant så snart som mulig, og bedre for alle andre også.

Men før det kan skje, må rettferdigheten ivaretas.

Den grunnleggende synden er å unnlate å utvikle våre evner til å utvikle en vennligsinnet personlighet, for hver og én har noe unikt å bidra med. Dessuten er den eneste måten vi kan betale for det Skaperen har investert i oss, å bli et vennligsinnet menneske. Hvis vi ikke gjør det, vil også andre lide skade, ikke bare vi selv. Siden valgfrihet er vesentlig, kan vi jo bare bruke det som ikke er vårt eget som om det var til for å gi oss forbigående tilfredsstillelse uten nødvendig omtanke for andre og uten å betale for det i løpet av vår jordiske tid. Jeg oppfatter det slik at spørsmålet som reises i Matteus-evangeliet 5:25-26 og Lukas-evangeliet 12:57-58, gjelder

dette. Enten gjør vi opp for oss her, eller så blir det nødvendig å gjøre det senere.

Hevngjerrighet er ikke en del av naturen til Den ene som er ansvarlig for vår eksistens. Det er umulig for meg å se noen rettferdighet i forestillingen om uendelig lidelse. Jeg mener at det ville vært en unødvendig og urettmessig kompensasjon. Det ville vært brudd med Kjærlighetsbudet.

Det som står skrevet i Matteus-evangeliet 5:26 og i Lukas-evangeliet 12:47-48, 57-58, tyder på at det ikke finnes noen uendelig straff. Etter at skylden er oppgjort og rettferdighet skjedd fyllest, blir det slutt på "fullstendig ødeleggelse". At det ikke finnes noen "utvei" for disse menneskene, tyder Abrahams utsagn om at det ikke er mulig for noen i "Hades" å krysse over på den andre siden og omvendt (Lukas-evangeliet 16:26). De oppfatninger om døden som vi får av våre erfaringer på jorden, tyder på det samme. Når noe dør, mister det til sjuende og sist sine individuelle egenskaper.

På meg virker det som om vi gjør rett i å tenke at noe slikt også skjer med en personlighet som unnlater å kvalifisere seg for det evige liv. Til sjuende og sist vender den tilbake til ren ånd uten særpreg.

Skaperen har gjort og gjør alt Han kan for oss uten å forstyrre vår frihet og verdighet. Når vi innser alle forholdsreglene Han har tatt for oss, og hvorfor Han ikke kan gjøre mer nå, får vi respekt for Ham og lærer å sette pris på Ham. Men Hans kjærlighet til oss er ikke noen fjær i hatten for oss. "Elsker Han meg?" "Klart Han gjør! Deg også!" Det er i Hans natur å gjøre det. Det egentlige spørsmålet burde vært: "Hva ser Han i meg som det er verdt å sette pris på?" "Hvor ofte viser jeg andre den kjærligheten Han har vist meg?"

Vi er skapt med mulighet til å være guder hvis vi vil. Men vi har masse å lære før det potensialet kan bli virkelighet, og det er ikke lett. Mens vi eksisterer her på jorden, kan vi kaste bort tiden med å leke gud ved enhver anledning, eller vi kan lære oss innstillingen som trengs for å bli en. Det innebærer å være villig til å leve etter de verdier som forbindes med Hans navn.

Et navn representerer spesielle karakteregenskaper. Hovedtrekket som identifiserer oss som del av Skaperens familie, er det å være villig til å bidra alt vi kan for å gjøre tilværelsen god både for andre og for oss selv. Dette vårt fødested er etablert for at vi skal få et fullt liv som medlemmer av Hans familie ved å lære oss denne egenskapen, hvis vi vil.

Vi er skapt slik at vi ligner Den ene som ga oss eksistens, i den forstand at vi har nok frihet, initiativ og oppfinnsomhet til å bli individer med fri selvbestemmelse. Vi er også lik Ham i den forstand at vi trenger vennligsinnede kamerater. Men vi er derimot ikke født med Hans evne til å etterleve Kjærlighetsbudet som gjør vennskap mulig.

Denne evnen til kjærlighet er overlatt oss å utvikle slik at vi kan ha selvbestemmelse og bli uavhengige nok til å være i stand til vennligsinnet kameratskap.

Selvbestemmelse er mulig fordi vi har en innebygget interessekonflikt som gir oss valg vi må ta, valg som bestemmer om vi skal leve eller dø.

Vårt overlevelsesinstinkt gjør at vi lett legger oss til en uvane med å være mer opptatt av egne behov enn andres. Men på den annen side trenger vi vennligsinnet kameratskap, og den eneste måten å få det på, er å lære å være konsekvent opptatt av andres ve og vel slik at folk får tillit til oss og setter pris på oss.

Å være opptatt av andres rettigheter og behov betyr at vi må legge bånd på vår inngrodde egoisme. Det er ikke lett å endre på uvaner, og mange har bare omtanke for andre i den grad de er nødt for å oppnå det de selv ønsker.

Så lenge vi bare lærer oss å ha lettvinte forhold til andre mennesker, trenger man et middel for å lindre uunngåelige smerter. Evnen til å tilgi er et slikt middel.

Tilgivelse betyr ikke at vi kan unngå konsekvensene av onde gjerninger. Det det betyr, er at vi fremdeles er akseptable som venner hvis vi er villige til å ta ansvar for krenkelser vi kjenner til, slik at vi kan gjøre opp for dem som best vi kan, og prøve å forbedre oss.

Å være villig til tilgivelse er en stor del av kjærligheten. Det gyter olje på det opprørte havet av forhold mellom umodne mennesker. Det er likevel ikke alltid så lett, verken for krenkeren eller den som er krenket. Vi har lett for å gå i forsvar eller å være hevnlystne. (Hvordan tror du ellers jeg er klar over det faktum?)

Til tross for vanskelighetene er tilværelsen her lagt opp slik at vi kan lære å leve etter Kjærlighetsbudet. Hvis vi lærer oss å bli vennligsinnede, blir vi lik Skaperen også på dette området, og får helt og fullt liv som medlem av Hans familie. Eller vi kan unnlate å gjøre det, og nødvendigvis dø. Jammen et formidabelt ansvar!

Det har tatt lang tid før konsekvensene av Skaperens kjærlighet ble en del av mitt verdisystem, men nå gjør de livet til en bedre opplevelse, og jeg har et mer håpefullt syn på tilværelsen i en tid da jeg nærmer meg slutten på mitt opphold her på Jorden. Ja, så menn!

FRIHET, ANSVAR OG KONSEKVENNS - HVORFOR BØR JEG LEVE ANSVARLIG?

Vi fødes inn i en verden der vi opplever både godt og ondt. Valget vi da får, gir oss friheten til å bestemme selv og kunne stå til ansvar for konsekvensene av det vi gjør.

Frihet til å velge er en essensiell karakteristikk for vennskap. Vi er ansvarlige overfor Skaperen. Han har gitt oss oppdraget å være like bekymret for andres velferd som for vår egen. På den annen side, må vi være fri til å ignorere dette oppdraget!

Den endelige konsekvensen av å unnlate å gjøre dette, er selvødeleggelse. En skadelig levemåte er et så alvorlig brudd på oppdraget at det bemyndiger straff for å tilfredsstille krav til rettferd og så død. Om vi ikke lærer å leve ansvarsfullt kan vi ikke gis tilliten det er å leve et fullt liv med andre mennesker.

For å gi oss et ekte valg må ondskapen være det fremtredende, og noen følger av den forsinket. Hvem ville gjøre noe galt hvis alt var påvirket av det gode, og konsekvensene av onde gjerninger ble følt øyeblikkelig?

Hvis det var lettvis og naturlig å velge den riktige veien, ville vi ikke hatt dårlige opplevelser å sammenligne med. Vi ville ikke kunnet føle den takknemligheten som gjør livet så godt. Dessuten må vi for å vinne tillit og bli satt pris på som venner, vise at vi har omtanke for andres følelser, ve og vel. Hvis vi lærer å gjøre det riktige når det er fristende og lettere å gjøre noe annet, blir vi til å stole på, og vennskap blir mulig. Behovet for det onde forklarer hvorfor det finnes så mye konflikt, bråk og elendighet. Det hjelper meg også å takle mine egne negative tilbøyeligheter og smerter.

Jeg har gjort mitt av skadefulle, ubetenksomme ting. Jeg har levet i virkelig fattigdom, har deltatt i krigshandlinger, har sultet sammen med sultende mennesker, har gått uten nok mat, klær og husly, og har vært utmattet, falt i søvn bare for å våkne skjelvende, snudd meg rundt og døset av igjen gjennom den lange natten. Jeg har måttet tåle uopphørlig smerte, sykdom, fysiske handikap, smertelige tap, sorg, ensomhet og perioder med mental sløvhet og depresjon. Når tidene blir bedre, havner slike opplevelser bakerst i bevisstheten, men vi

glemmer dem ikke, og utløsende hendelser kan hente dem opp i dagslyset igjen. Dette er av livets vanlige erfaringer, og nå forstår jeg hvilken verdi de har. Likevel vil jeg helt klart prøve å unngå dem og sette pris på selv bittesmå bekvemmeligheter. Slike ting gjør utsiktene til et liv uten lidelse til noe det er virkelig verdifullt å kvalifisere seg til! Måten å kvalifisere seg på er enkel nok, men den er ikke alltid lett.

Jeg er fristet til å misunne mennesker som ikke ser ut til å være svært bekymret for hva som hender utenfor deres lokale, daglige liv. På den annen side, for noen av oss er dette ikke mulig.

Vi hører om at jorden mister sin fruktbarhet og lav kvalitet på mat, vann og luft på grunn av moderne måter å gjøre ting på. Elver er forurenset. Grunnvann forsvinner. Noen skoger dør eller brennes og andre blir hugget fortære enn de vokser. Det er ikke opphold i nyheter om konflikter, hungersnød, dødelige sykdommer og naturlige så vel som menneskeskapte katastrofer. I våre skrifter ser vi at disse tingene ikke er noe nytt. Heldigvis, i dem har vi også et grunnlag for å forstå hvorfor de hender og hvordan vi kan oppnå liv uten dem.

På grunn av samfunnets naturlige tendens til å velge feil vei, produserer vi færre og færre verdige mennesker. Når hensikten med deres eksistens ikke blir oppfylt, er det rett og riktig at de elimineres. Dette gjøres helt klart i historiene om den store flommen på Noas tid, ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra, og profetien Abraham fikk (1. Mosebok 15:16) om at det skulle gå fire generasjoner før Hans etterkommere kunne komme til det lovede land fordi syndene til de nåværende innbyggerne ennå ikke hadde nådd sitt klimaks. 3. Moseboks kapittel 18, 19 og 20 har mye å si om synd.

Enkelte ting folk den gangen gjorde som forårsaket ødeleggelsene, begynner å bli mer og mer fremtredende også i vår tid.

I tillegg til dem har vi en økonomi basert på industri som blomstrer på grunn av det overdådige sløsete forbruket av resurser. Vi industrielle forbrukere er like ansvarlige for dette som foretningmennene som skaffer og oppmuntrer til bruk av denne luksusen. Hva vi gjør er hovedsakelig påvirket av våre instinkter og omstendigheter. Når vi vokser opp i en kultur der luksusliv er tatt for gitt, er det vanskelig å ikke se det som noe godt. Det er enda vanskeligere å se eller å være villig til å se de endelige konsekvensene av hva vi gjør, og de tilgjengelige alternativene. På den annen side er det noen mennesker som ser dette, og vi er i det minste ansvarlige for å forsøke å se.

Det ser ut som om vi kommer til å påføre oss selv den ødeleggelsen

det skrives om i 18. kapittel i Johannes' åpenbaring. I vers 4 får vi en advarsel om ikke å ta del i den ødeleggelseslysten som også rommer et håp. Samfunnet kommer antakelig ikke til å forandre seg til det bedre, men hver og én kan prøve å leve ansvarlig. Vi trenger ikke skriftene til å fortelle oss at hvis vi ikke forandrer på noe av adferden vår, styrer vi rett mot alvorlige problemer. Det vi derimot trenger skriftene til, er å fortelle oss at til tross for disse dystre utsiktene, vil utfallet for folk som lever ansvarlig, bli godt.

Vår forståelse av konsekvensene påvirker hva vi gjør. Om vi ser konsekvensene av hva vi gjør som oppnåelsen av livsstilen som ligger i "the american dream", vil vi arbeide for å nå dette kortsiktige "godet" og ende i et levende mareritt.

Hvis vi ser at konsekvensen av å leve i den luksuriøse "american dream" - livsstilen er å ødelegge vilkårene vi trenger for å leve, er vi mer tilbøyelig til å etterstrebe en miljøvennlig livsstil som ikke sløser med resurser.

Før vår industrielle økonomi ble utviklet, og i noen tilfeller side om side med industrisamfunnet, levde folk uten å være en trussel til vår planets evne til å opprettholde menneskenes liv. Hvilken nytte har vi av "fremgang" hvis veien vi går fremover, fører til ødeleggelse?

Noen har spurt meg om hvordan jeg ville ha forandret ting. Mitt forenklete svar på stående fot var å gå tilbake til å bruke muskelkraft.

Jeg har et komfortabelt og praktisk hjem som er bygget med håndverktøy og med bruk av svært få medbrakte materialer, og dessuten dekker de lokale ressurser mange andre av mine behov.

Jeg skulle ønske jeg i større grad kunne leve av det naturen byr på, enn jeg får til i praksis. For ikke så lenge siden forsørget de innfødte seg helt på den måten, og det gjorde de med primitive redskaper. Ikke alle kan gjøre det samme, men vi kan være villige til det, og prøve å leve ansvarlig slik at vi øker vår verdighet og vårt håp om et veldig godt fremtidig liv.

Å forstå en av de mest skadelige praksisene i vår tid har vært en stor hjelp for meg i det jeg forsøker å leve ansvarsfullt. Det er vår innblanding i karbonsirkelen. For meg ser det ut til at det dette som skjer med den.

Mens planter henter karbondioksid fra luften bruker de karbon i sin oppbygning og slipper oksygen tilbake til luften. Hvis plantene blir tillatt å kompostere, beriker karbonet jorden for nye vekster. Om

plantene blir brent, forenes karbonet med oksygen igjen og går tilbake til luften. Normalt, om det er overskudd av karbondioksid, oppmuntres mer plantevekst for å holde det i ballanse. Nå, på grunn av menneskets innblanding, er dette vernet overbelastet at naturen ikke lenger kan tilpasse seg.

En måte vi blander oss inn på, er at vi har for mye luksus og får for mange barn. Flere mennesker betyr økt forbruk av mat, brensel, husly og luksusvarer. For å skaffe disse tingene tynner vi ut skogene som er en stor del av verdens planteliv. En annen måte vi forstyrrer naturens ballanse på, er gjennom bruk av kull og olje. På samme tid som vi eliminerer planteliv, brenner vi mye av denne abnorme karbonkilden og dermed forstyrrer vi ytterligere karbonballansen i naturen!

For mye karbondioksid i luften er årsak til drivhuseffekten og skadelige klimaforandringer. Jeg mistenker at en effekt av dette er de stadig mer ødeleggende skogsbrannene. Hvert år tilføyer disse mer karbondioksid til luften og gjør situasjonen enda verre.

På mitt hjemsted lar jeg busker som er for små til å bli brensel kompostere i stedet for å brenne det og dermed bidra til drivhuseffekten. Jeg har også brukt et lite, velisolert hus, med nesten bare lokale materialer, som bare krever små mengder brensel for å holde varmt. Ved å bygge på denne måten minimerer jeg mengden materialer som krever kull og olje i produksjon og transport.

Selvfølgelig kan det at jeg er gammel og lat og ikke ønsker å ende opp i helvete ha noe med dette å gjøre! Allikevel er hovedmotivasjonen å leve ansvarsfullt og ha tanke for andres behov i denne tett befolkede verden. Etter alt Skaperen har gjort for å gi meg eksistens med mulighet for å få et fullt liv, vil jeg sannelig kjenne meg dum dersom jeg ikke forsøker å gjøre det jeg kan for å være hjelpsom og ikke volde skade. Det lille jeg kan gjøre kan virke ubetydelig, men for meg er det virkelig betydningsfullt. Det gir mening, hensikt og verdighet til det jeg gjør. Det gir håp for at jeg, etter at jeg forlater dette fødestedet får være en del av en tilstand av høy kvalitet! Sett bort fra disse hovedbegrunnelsene, gir det å bruke så mye naturlige ressurser som mulig for å møte mine behov meg en god følelse og øker min verdighet som individ.

Før jeg forlater dette emnet er det noen visdomsord min far fortalte meg omtrent 70 år siden som er verdt å dele. De har vært en viktig rettesnor for mitt liv. Han var ikke en snakkesalig mann, og det var få ting han med overlegg lærte meg, men jeg lærte mye av ham.

Da jeg som barn spurte ham hvorfor han ikke drakk øl eller whisky som mange av våre naboer gjorde. Jeg tror han var glad for at jeg spurte siden han tok seg tid til å gi et godt svar. Jeg husker ikke de eksakte ordene han brukte, men har aldri glemt kjernen i det han sa.

Det er dumskap å bevisst gjøre noe som forringer våre muligheter til å tenke og handle. Vi kan aldri vite når vi behøver å yte vårt beste.

Bare en ryggsløs person vil kaste bort penger på noe skadelig bare for å være som andre som tankeløst sprader rundt som en hane.

Bare en uansvarlig og enfoldig person vil sløse bort penger som heller burde være brukt til å ta vare på ham selv og hans familie og være i bakhånd ved nødsfall.

Min far hadde bare tre korte perioder med skolegang og sto helt på egne ben da han var 14, men han var elev i livets skole. I vanskelige tider kom velutdannede mennesker til ham for råd eller hjelp. De fleste av hans arbeidsdager var han bare en sagbruksarbeider, men han var en mann blant menn. Når dette rådet kom fra ham, var det ikke bare ord.

Ingen vet hvor lenge vi kommer til å finnes her. Jeg vil i hvert fall snart måtte forlate min lappete, gamle kano. Jeg prøver å leve slik at jeg vil få en lett transportetappe over til dit min nye kano ligger og venter på meg.

NOEN TANKER OM RELIGION

Vi har to nivåer å forholde oss til andre på, som begge er gjensidig avhengig av hverandre: Den ene er fysisk, den andre åndelig. Religion er den aktiviteten mennesker tyr til for å forholde seg til den åndelige delen av livet. Bortsett fra én spesiell åpenbaring, er det åndelige nivået med de forskjellige måtene det kommer til uttrykk på, ikke særlig godt definert. Av den grunn har religiøs tro og skikker funnet mange former, noen gode, og noen dårlige. Dette er en del av vår frihet. Det gir oss alternativer å overveie.

I innledningen spurte jeg hvorfor vi er som vi er, og hvordan all lidelsen kan forsvares. Jeg skrev også at mitt eneste håp om å finne et svar, ligger i de religiøse skriftene, som hevder å ha en kilde med bredere perspektiv enn oss. Denne boken forteller om svarene jeg har funnet. De finnes bare i én av de mange religiøse filosofiene jeg har sett på. Denne oppsummeringen kan kanskje også vise hvorfor jeg er uenig med folk som er betatt av eller gjør seg til talsmenn for andre religiøse retninger enn denne ene som er tilgjengelig for dem.

Ingen annen filosofi stemmer med vår menneskelige natur og våre livsbetingelser, inkludert vårt behov for vennskap og mening, som denne gjør. Den åpenbarer Skaperen som en far som respekterer vår individualitet og verdighet. Den forteller oss at Han ønsker vennskap og fellesskap med oss i et meningsfullt foretak, forutsatt at vi er villige til å leve på en måte som gjør det mulig. Den gir en enkel veiledning om en måte å leve på, og krever verken spesiell lære eller religiøs disiplin. Den forteller oss også at det ikke vil bli mer av den lidelsen vi opplever her i et fremtidig liv sammen med Skaperen.

Fordi vi er så umodne, kan vi ikke få vite alle detaljene om det fremtidige livet, men Skaperen har åpenbart seg selv nok til at vi kan ha et godt forhold å glede oss til. Denne åpenbaringen, som er en del av de jødiske og kristne skriftene, er sannelig gode nyheter!

Den viktigste delen av åpenbaringen er at Jesus, Ordet, kom til oss fra Skaperen. Han kom i form av et vesen som oss selv, slik at kommunikasjonen skulle være mulig, uten å virke overveldende på oss. Han ønsker venner, ikke slaver! Det at det skjedde på den måten, er det som gjør dette så overlegent andre religiøse filosofier.

På spørsmålet om evig liv svarte Han at vennskap med Ham selv er klimakset på vår eksistens. Han kom også med et kortfattet budskap om hva som skal til for å få et slikt forhold. Han sa: Ikke slå i hjel, ikke bryte ekteskapet, ikke stjele eller vitne falskt, hedre din far og din mor, og elske din neste som deg selv. (Matteus 19:16-22)

Selvfølgelig fortjener ikke alle foreldre å bli hedret. Likevel er det slik i de fleste kulturer at de oppsamlede kunnskap blir ført videre fra generasjon til generasjon gjennom foreldre og de eldre. Min oppfatning er at det Han siktet til, er denne måten å opprettholde kulturen på. Hvordan kulturen holdes vedlike, er avhengig av enkeltmenneskenes moral. Å hedre far og mor betyr å lære, praktisere og bevare oppsamlet visdom.

Kjernen i visdommen er å erkjenne at vi ikke har skapt oss selv. Vi kan overse Skaperen i perioder, men vi kan ikke leve adskilt fra Ham. Vi sosiale vesener kan velge å leve etter de naturlige reglene som ivaretar alles ve og vel, eller vi kan være egoistiske og uten omtanke for andre, og dermed måtte tåle konsekvensene av det og dø. Det finnes bare én mulig måte å leve på. Det er å leve etter kjærlighetens bud, slik den er oppsummert i Den gyldne regel. Det er nøkkelen til å bli Skaperens venner.

I dette korte sammendraget er kjernen av tradisjonell visdom

oppsummert og godkjent av Skaperen. I tillegg finnes informasjon om det forholdet vi kanskje kan få til Ham. Dette løftets store betydning blir tydeligere når det blir sammenlignet med de mange følgene av menneskehetens anstrengelser for å finne den endelige mening med livet.

Likevel er det nødvendig med litt forvirring, for hvis alle sannhetene om vår eksistens var helt åpenbare og lette å se, ville vi ikke hatt den valgfriheten som er nødvendig for selvbestemmelse og vennskap. Til tross for forvirringen har vi tilstrekkelig veiledning til hvordan vi skal oppføre oss hvis vi er villige til å rette oss etter den. Vi har kunnskapen om godt og ondt og Den gyldne regel å gå etter, Hvis vi blir villige til å leve etter Den gyldne regel, kvalifiserer vi til et fullt liv sammen med Skaperen.

Men hvem kan føle hengivenhet for Skaperen etter så mye forvirring, brutalitet og elendighet? Hvem ville ønske å leve sammen med Ham? Som svar på dette, har Skaperen gitt en demonstrasjon for å vise:

1. Nødvendigheten av at vår situasjon er som den er.
2. At det ikke finnes noen enklere måte, og
3. Hans vennligsinnede og pålitelige natur.

Den viser også at Han ikke ber oss å bære alene hele den smertelige byrden av det som skal til for å muliggjøre det vennskapet Han ønsker like mye som oss.

Nødvendigheten av lidelse og Skaperens bevissthet om hvor vondt det gjør, vises i det faktum at Jesus, Ordet, opplevde den på samme måte som oss. Den bevisstheten førte til at Han ba om lettelse fra lidelsen i Getsemane-hagen (Matteus-evangeliet 26:29). Det var Hans menneskelige natur som spurte om det ikke fantes noen enklere måte. At ønsket ikke ble oppfylt, viser at det ikke finnes noen enkel måte man kan lære seg å sette pris på det gode og bli den slags menneske som kan betros et lettere liv. Det at Jesus, Ordet, kom til oss og tok del i de fryktelige ofrene som skal til for å vinne vennskap, samt disiplenes lojalitet og hengivenhet, viser Hans vennligsinnede og pålitelige natur.

Når vi forstår at Skaperen ikke forårsaker unødvendig skade og tar del i den nødvendige lidelse, kan vi få tillit til Ham og få det gode livet med Ham som vi har fått høre om.

Alle kan bli disippel av Jesus, Ordet, hvis de kjenner Matteus' og Johannes' skrifter i Det nye testamentet. De var selv disipler og hadde

bodd og reist sammen med Ham mens Han levde på jorden som menneske. De var godt kvalifiserte til å skrive om Ham på grunn av sin tidligere yrkeserfaring. Vi kan nok utveksle meninger, men Hans nedskrevne lære er den eneste pålitelige veiledning om hva som forventes av oss, og om det forholdet vi kan få med Ham i Hans ukjødelige form.

Jeg er takknemlig for den allvitende, tålmodige læreren som kan hjelpe oss å bli modne! Ikke alle har det privilegium å kunne forholde seg så direkte til Ham.

Demonstrasjonen av Skaperens pålitelighet er ikke tilgjengelig for alle i løpet av deres liv her på jorden, men det er heller ikke nødvendig. Den gis også i omgivelsene vi er vant med, slik at den kan bli verdsatt når den sees i det fulle perspektiv etter at vi er befridd fra våre fysiske begrensninger. Når de verdige forstår det, blir de i stand til å stole på og sette pris på Skaperen når de drar for å være sammen med Ham.

I deler av demonstrasjonen har Skaperen vist litt av sin fryktinngytende makt og autoritet. For å sikre vår valgfrihet, er det lagt inn underfundige påvirkninger som virker nøytraliserende (som slangen i Edens hage).

Dette behovet for å sikre vår frihet forklarer de motstridende tankeretningene i kristendom, islam og noen andre religioner. Det antas at Paulus, som grunnla kristendommen, hadde som oppdrag å opprette en institusjon som kunne tolke og spre Jesu, Ordets verk. Muslimene sier dessuten at Jesus bare var en profet med en uklar lære. Derfor ble en siste profet, Muhammed, sendt for å gjøre det helt klart hvordan menneskene skulle leve. Grunnleggerne av disse religionene påstår dermed at Jesus ikke var en pålitelig og god nok veileder.

Kristendom og islam motsetter seg det Jesus, Ordet, gjør ved å forvrengte eller fornekte Hans lære og læren om Ham, og ved å etablere organisasjoner som tilsvare systemet fra Det gamle testamente som Han erstattet. De bytter ut Hans praktiske lære med sludder. De henvender seg først og fremst til menneskenes egoistiske interesser.

Det gamle testamente forteller om en spesiell demonstrasjon som ble utspilt med det vanlige livet på jorden som bakgrunn. Et representativt utvalg av menneskeheten ble brukt for å vise det utilstrekkelige ved å basere samfunnet på lov og straff som middel for å få folk til å leve sammen på en overkommelig måte.

Da Jesus kom, gjorde Han slutt på dette og viste at den eneste gangbare måten er kjærlighetens vei. Den institusjonen Han etablerte, der mennesket gis mulighet for å lære – og noen faktisk vil lære seg – å leve etter Den gylne regel, er verden slik den er, i form av menneskelige samfunn med alle deres menn, kvinner og familier, samt stammene de sosialiseres inn i, der de lever sitt liv. Han har gitt noen enkle retningslinjer.

I tillegg til Den gylne regelen har Han sagt at man ikke skal kalle noe menneske lærer eller far, i den forstand at det er Han som er det, og vi andre er lærlingene (Matteus 23:8-10). Dessuten sa Han til den samaritanske kvinnen ved brønnen at det ikke finnes noe spesielt sted å tilbe Ham på. Faderen ønsker at vi skal dyrke Ham ved gode holdninger og måten vi lever på i hverdagen (Johannes 4:23-25).

Det er lett å forstå hvorfor konvensjonelle religioner er populære. Vi ønsker oss den belønning, tilgivelse, kjærlighet og følelse av mening som et godt forhold til Skaperen gir. Men vi ønsker også en enkel og prestisjefyllt måte å oppnå det på. I det jordiske

livets mas og jag er det lettere å tilpasse seg en etablert organisasjon med fullt ferdige trosbekjennelser og prosedyrer, andre å støtte seg til og bare henge etter, enn det er å tenke selv og være en direkte disippel av Jesus, Ordet.

Alle har ikke de samme evnene. Jeg vet ikke hva andre kan eller hva de burde kunne forstå. Det minste vi er ansvarlige for, er å være villige til å forstå og å prøve å leve etter Den gylne regel. Det er en læringsprosess her på dette fødestedet vårt, som vår Far, Skaperen, har laget med det for øyet.

Det er et stort privilegium å kunne kalle Skaperen Far, slik Jesus, Ordet, lærte oss å gjøre. Hans fulle vesen ligger langt utenfor vår forstand nå, men Han har en fabelaktig evne til å forholde seg til hver og én av oss for vårt eget beste. Enda mer fabelaktig er det at alt kan tyde på at det også er til Hans beste! Vi er skapt med muligheten til å tilfredsstillere Hans behov for venner. Sannelig en fantastisk mulighet. Så vidt vi vet. Den eneste anledningen som fikk Jesus, Ordet, til å røpe sine følelser og gråte, var da en venn beskyldte Ham for å svikte dem (Johannes-evangeliet 11:32-37) og da Han gråt for Jerusalem, og jeg tror også for alle mennesker som er uvillige til å se tilgjengelig sannhet (Lukas 19:41).

Det er vanskelig for meg å begripe at Skaperen og organisatoren av alt jeg kjenner til, og mer jeg ikke kjenner til, ønsker mitt vennskap.

Likevel har Han gjort alt som kan gjøres for at det skal bli mulig! Jeg er langt fra moden, og jeg nærmer meg slutten på mitt opphold på jorden. Når Han har sørget for så mye, er jeg trygg på at Han også har ivaretatt min fullstendige utvikling som vennligsinnet menneske hvis jeg bare fortsetter å prøve og lære.

ÉN SISTE TANKE

Jeg har én siste tanke jeg ønsker å dele før denne boken lukkes.

I løpet av de mer enn femti år som tankene i denne boken har utviklet seg, har jeg også nesten umerkelig utviklet en sentimental verdsetting av hovedskikkelsen jeg har skrevet om.

Denne følelsen av takknemlighet overfor Ham som Far og Venn har skapt et ønske om å leve på en måte som gjør at jeg ikke blir en skuffelse for Ham!

Det er på sin plass å snakke om en vennligsinnet Skaper som ga oss eksistens slik at Han kunne ha venner. Men det er bare litt av historien. Fordi Han er en god venn blir Han ikke bare såret av det som sårer oss, men Han er også av den typen som – i likhet med enhver god Far – ønsker at vi skal ha det godt og kunne nyte tilværelsen. Ved å gjøre et godt og tilfredsstillende liv tilgjengelig for oss også, kan Han med god grunn forsvare å ha gitt oss eksistens.

Det passer seg kanskje ikke å takke Skaperen for at Har gitt oss eksistens slik at Han kan ha venner. Men det er derimot svært passende at vi er takknemlige for at vi har en vennligsinnet Skaper som har lagt til rette for et godt liv med full tilfredsstillelse som vi kan nyte på like fot med Ham, bare vi blir vennligsinnede mennesker mens vi lever her på Jorden.

Det ville vært skremmende å tenke tanken på å skulle eksistere sammen med et mektig vesen som gir oss en eksistens på et sted fullt av lidelse, hvis det ikke hadde vært for at det som en kjærlighetshandling er nødvendig for å gjøre det gode liv mulig! At Skaperen retter seg etter Kjærlighetsbudet er sannelig gode nyheter!

Jeg er takknemlig for at Jesus, Ordet, kom til oss for å vise oss dette. Vi kunne ikke fått bedre nyheter! Jeg blir fylt av ærefrykt når jeg tenker over det budskapets betydning og pris.

Sannelig er det grunn til å sette stor pris på Ham, og det trenger vi ikke skamme oss over å føle.

OUR SOPHISTICATED INDUSTRIAL AGE

Den menneskelige naturen har ikke blitt forandret. Omstendigheter forandres og åpner nye veier for menneskelige bestrebelser.

Historien om Kain og Abel illustrerer måtene menneskene utnytter disse mulighetene.

Abel hadde respekt for Herren og hva Han skaffet til veie. Hans fysiske liv ble forkortet, men livet Hans har blitt fullbyrdet hos Skaperen!

Kain var opptatt av sin egen viktighet og sine egne bragder. Han ignorerte faktumet at det var en grunn til Hans eksistens og at Han var ansvarlig overfor Skaperen. Historien er forsøplet med vrakene etter slik hensynsløshet.

Our Sophisticated Industrial Age

(Oversettelse av vanskelige ord er oppført til slutt.)

Are we conceited blobs of walking spit

From a culture that doesn't fit?

Walking spit that thinks it's free.

Walking spit that won't see

Earth wheeling through space

Tears streaming from its face!

If nature we heed we do well.

If not we get chewed and spit to hell.

For sure nothing is free.

As for sure we will soon see!

How long can this age last?

The end is approaching fast!

Man was put with plants and animals to be free

As is sure enough easy to see.

Cain, rebel, murder, cast off the land

A city built with men of like brand.

Man without land a dependant or thief is he

Without direct access to needs this must be.

This is not the way it's supposed to be.

As is sure enough easy to see

If by choice we live in a city.
We're part of a destructive system and guilty.
Let's do our best to get free,
For that's not where we should be!
Without workers and consumers, industry can't be.
Take them from the country, the land of the free!
Steal their land; herd them to the city factory.
Working for a skimpy fee, isn't satisfactory.
To head off rebellion, wash their brain with TV,
And with a few luxuries, disguise the slavery.
To feed their greed, steal resources far and near.
This destruction is going to cost dear.
By poison and theft, spoil their ease.
Give them a band-aid, and charge what you please.
Build your self up by putting others down.
A good way to gain, a temporary crown.
_Blind workers say, just give us some luxury to waste.
As through time to our fate we haste
Then we'll let them lead us by the nose.
So what if we don't smell like a rose.
We go to the grave if that's our end.
It matters not how our life we spend.
What makes us think such foolishness is true?
A closer look says heed what we do.
Meaning and purpose, hidden in chaos must be.
It is the only way we can be free.
Knowing good and bad and the Golden Rule
For guiding our way is an effective tool.
The Creator says destroyers get punished double.
Come away from them lest you share their trouble!

Such severe penalty is well deserved.
If we ignore a warning so clearly served.
Jesus, the Word, was sent to give
A definite teaching on how to live.
Being one of us and teaching with patience
We have no excuse for ignorance.
We are here, to become a friend.
Opportunity wasted, brings a bad end.
The Creator, our friend wants to be
If we a friend will be. It is up to you and me!

Oliver Cameron

_Vanskelige ord:

conceited = innbildsk
blobs = klatt/klump
spit = spytt
heed = bry seg om/ta notis av
wheeling = snurre/spinne
cast of the land = innbyggerne i landet
skimpy fee = luselønn
head off rebellion = unngå opprør
cost dear = koste dyrt
theft = tyveri
spoil their ease = ødelegge roen for dem
haste = skynde seg
lest you share = for at du ikke skal dele.
WHAT I SEE CHANGES ME
An old man with a dog
Leaning back against a log
Watching murky waves roll in
Made by bias, folly and sin.

Man on a senseless rampage
Wasting the privileges of this age,
Thinking of what I have and haven't done
For sure, that's not much fun,
Thankful for even a dog
To sit with in the fog,
Feeling gloomy and full of dread.
Must get up and push ahead.
Someone may need us two
But I sure don't know who,
So I sit like I'd grown a root
Not much caring, not worth a hoot.
Then I remember
I'm a family member
Father is looking on without a frown
I don't want to let him down,
So I'll hang in there
He'll see it all ends up fair.
An old man with a dog
Sitting up on the log
An old man not quite beat,
Sure enough he's on his feet.
Though walking with halting pace
There's a peaceful look on his face
Yah! For sure! – Oliver Cameron

Vanskelige ord

murky = mørke/dystre

bias = fordommer/negative holdninger

folly = dumskap

rampage = voldsom og ukontrollert oppførsel

gloomy = dyster/trist

dread = engstelse/gru

not worth a hoot = ikke verdt en døyt

frown = rynket panne.